

BİNBİR ROMAN

Sayı: 44 — 25 Kuruş

16 — Mart — Çarşamba — 1949

ELBİSE DEĞİŞTİRİP BİRAZ
D'TEDEKİ 'EL RADAM, EĞLEN
CE MAHALLINE GİDER
LER.

GARSON
BİZE İÇKİ
GETİR..

14

PİSTTE BİRKADIN YARI ÇIPLAK OYNA-
MAKTADIR. RAYMOND İLE EĞLEYİ
GÖRÜNCE SARARIR.

BUNUN
MANASI
NE?

CIRPINAN KALPLER

ZANNEDERSEM
YARIN VEYA D'BÜRSÜ

EGLE RAKKASEYİ TANIR. RAY-
MONDU MEŞGULETMEK İŞİN
BARDAGINA İÇKİ
KOYAR..

GÜN İTAL-
YAYA VA-
PUR VARDIR.

BUGECE HİÇ
BİRSEY DÜŞÜN-
MEK İSTEMİ-
YORUM.

RAKKASEYİ RAY-
MOND DA TANIR.

BURADADA HA-
YALETLER
VAR. Gİ-
DELİM.

NASIL İSTERSEN
RAYMOND. BEN DE
YORGUNLUM.

RAYMOND SENİMLE
MÜHAKKAK KONUŞ-
MALIYIM.

ASLA! AS-
LA! SENİN-
LE ARANIZDA
ARTIK BAĞ
YOKTUR.

DİKKAT ET, SONRA
PİSMAN OLURSU
RAYMOND

SAKIN OL FANI!
SONRA KEİME
OTELİNE GELVE
BENİ GÖR..

TAM KAPIDAN ÇIKACAKLARI
SIRADA RAKKASE RAY-
MONDUN ÖNÜNÜ KESER.

RAKKASENİN İSYAN-
KAR BİR HAL ALMASI
EĞLEYİ KONUŞMAYA
SEVKEDER.

SAVFAV FEVİRİNİZ

EGLE ODASINA KAPANIP FANI-NIN ZİYARETİNİ BEKLER. DÜ-ŞÜNCELİ VE Sİ-NİRLİDİR. ŞİM-DİYE KADAR YAP-TIKLARININ HEP-SİNİN BOŞA GİT-MESİNDEN KORK-MAKTADIR. FAKAT BİRDEN BİRE YÜ-ZÜNDE BİRGÜ-LÜMS EME HASIL OLUR.

NE DİYE ÜZÜLÜYORUM?
BELKİ FANININ BANA FAY-
DASI BİLE DOKUNUR.

14
—
28

RAKKASE FANI OTELDE EĞLENİN KA-PİSİNA HAFİFCE VURDUĞU SIRADA SAAT GEÇENİN ÜÇÜDÜR.

FANI, RAYMOND'DU EL RADAMDA DUR-DUR MAYACAKTIN. ONDAN NE İSTİYOR-SUN?

KIZMARTA HAK-LİSİNİZ AMA NE YAPAYIM KI RAY-MOND'DU GÖRÜN-CE KENDİME HA-KİM OLAMADIM. ÇOCUĞUM HAKKIN-DA MALUMAT VER-MESİNİ İSTİYORUM.

EGLE ACELE OLARAK BİR KAĞIT ÜZERİNE BAZI SEYLER YAZIP FANI'YE UZATIR.

YARIN SABAH SAAT ONBİRE DOĞ-RU GELİN. O ZAMAN RAYMOND'DU YALNIZ BULACAKSINIZ. BU KAĞI-DA, YARIN ONA NELER SÖYLE-MENİZ LAZIM GELDİĞİNİ YAZ-DIM. İYİCE OKU-YUN VE BUR-A-DAN ÇIKARKEN-DE KİMSE-YE GÖRÜN-MEMEĞE ÇALIŞIN.

ERTESİ SABAH EGLE, BİR OTO-MOBİLE ATLA-YIP PRENS YU-SUFUN KONAGI-NA GİDER VE KLARA İLE KO-NUŞMAK İSTE-DİĞİNİ SÖYLER.

YABANCI BA-YAN HİÇ KİM-SİYİ KABUL ETMİYOR.

BENİM ADINI DUVUNCA MU-HAKKAK, KA-BUL EDECEK-TİR.

FİLHAKİKA, KAHYA, KLARADAN MİSAFİRİ YANINA GETİRMESİ İÇİN EMİR ALIR. İKİ KADIN KARŞI KARŞIYA GELİRLER. EGLE KLARAYI KUCAKLA-MAK İSTER FAKAT, O GERİ ÇEKİLİR.

KLARACIĞIM NİHAyet SENİ BULDUM..

SENİN RAYMOND İLE İSKENDERİYE-DE BULUNDUĞU-NU BİLİYORDUM.

44

EGLE, MÜTE-ESSİR VE MAH-ÇUP OLUR. BUSI-RADA KLARADA RUHİ BİR BUH-RAN GEÇİR-MEK-TE-DİR.

ARASTIRMALARINDA ONA YARDIM ETMEK İÇİN BERABER GELDİM. RAYMOND SENİN İÇİN ÇOK ÜZÜLÜYOR. İNTIHARA TEŞEB-BÜS ETTİ. SENİ ONUN YANINA GÖTÜRMİ-YE GELDİM. BU MUHAKKAK LAZIM. İKİNİZ-DE BİRBİRİNİZE BAZI İZAHLARDA BULLU-MAYA MECBURSUNUZ. ÇÜNKİ SENİ SE-VİYOR. ARTIK BEN MESULİYET KABUL ETMEM. ŞAYET İNTİHAR EDERSE SE-NİN VİCDAN AZABIN ÇOK MÜTHİS OLACAKTIR.

RAKKASE VARD.

Perşembe akşamı saat altı bu-
çukta Mitchell Hornsby'yi gömi-
nenin tamamen kül olmuş ate-
şi önüne çekili bir koltukta buldu-
lar. Kafasına bir kurşun girmişti.
Sağ kolu, koltuğun yanından aşağı-
ya sarkıyor ve yerdeki halının üs-
tünde de 7.9 luk bir otomatik ta-
tabanca duruyordu. Ölüm saati,
beş raddelerinde olmalıydı.

Annesini ziyarete gitmiş olan
karısını derhal çağırdılarsa da bu
anlaşılmaz vakaya herhangi bir i-
şik getirecek, ifade de bulunamadı.
Kadının söylediğine göre Hornsby'n-
in para sıkıntısı yoktu. Sıhhati de
fevkalâde değilse de, pek âlâydı.

Bu hadisede iki şey dikkati çe-
kiyordu: Hornsby'nin ellerinde el-
diven vardı ve dizinin üstünde de
bir fotoğraf makinesi duruyordu.
Bu makine, kimseye sezdirmeden
herkesin resmini alabilen ufakık
makinelere dendi. Fotoğraf meraklısı
olarak kendine hayli şöret yapmış
bulunan Mister Hornsby, bu maki-
neyi, yanından hiç eksik etmezdi.

Ertesi sabah gelen komiser K-
rampton, eldivenlere dikkati çeken
ilk adam oldu. "Kendi kendini öl-
dürmeğe karar veren bir adam ne-
den eldiven giysindi?" ve kendi su-
aline yine kendisi cevap verdi:
"Böyle şey olmaz. Bence bu hadise-
nin intiharla filân alakası yoktur.
Hiç bir parmak izi bulamadınız, de-
ğil mi Koleman?"

Bu vakayı aydınlatmak işini üs-
tüne almış olan genç muavin, ba-
şını salladı. Komiser sordu:

"Tabanca Hornsby'nin mi i-
miş?"

"Hayır. Fakat tabancanın ki-
min olduğunu bulduk. Hornsby'nin
arkadaşlarından Steven Howe'un
tabancasıymış. Bu Howe, buraya
gayet yakın oturuyor. Tabancanın
kendisinin olduğunu ve Hornsby'nin
tabancayı kendisinden ariyet aldığı-
nı söyledi. Ben belki Howe'la konu-
şmak istersiniz diye onu da buraya
getirttim."

Komiser homurdandı:
"İyi ettin! Peki bu fotoğraf
makinesinin içinde bir şey buldu-
muz mu?"

"Evet bir film vardı. Hornsby
birkaç resim almış.. Resimleri ban-
yoya gönderdim."

Yaşlı memur gülümsedi:
"Yoksa Hornsby, kaatlinin res-
mini mi çekmiş dersin?"

Ama Koleman gülmüyordu:
"Olmiyacak şey değil.. Filmde-
ki son resim, bu odada alınmış. Re-
simde başka biri görünmüyor, ama
negatiften bir şey anlamak kabil
değil. Resim, ancak posta pulu bü-
yüklüğünde, birkaç dakikaya kadar
ağrandıman yapacaklar."

Komiser, delikanlıyı beğenmişti:
"İyi çalışmışsın! dedi. Hele şu
Mister Howe bir gelsen de görelim!"

Steven Howe kırk yaşına yak-
laşmış, zayıf, uzun boylu biriydi.
Biraz sinirli görünüyordu. Komiser
kendisine kanapede yer gösterdik-
ten sonra sordu:

"Dün öğle üstü neredeydiniz?"

Adam, sıkıntılı bir tavırla, nere-
lerde olduğunu anlatmaya çalışır-
ken, Koleman da fotoğrafcıdan ge-
len film kopyasını komiserle sundu.
Komiser, resme bakıp bir kenara
koyduktan sonra, sorgusuna devam
etti:

"Şimdi gelelim şu sizin tabanca
meselesine.. Bu tabancayı Mister
Hornsby sizden ne zaman aldı?"

"İkimiz de aynı atış kulübünde
âzayızdır. Geçen pazartesi eve er-
ken dönecektim. Hornsby, poligon-
da benim tabancamı deneyeceğini
söyliyerek aldı. Sonra bir daha da
geri vermedi."

Hornsby ile iyi tanışır mıydı-
nız?"

"Senelerdir ahabızdır. Son
günlere kadar da aramız gayet iyi-

Müthiş Estantene

Nakleden: C. C. Cem

di fakat..."

"Yani son günlerde bozuldu
mu?"

Howe, yine biraz sıkıntı hisse-
der görüldükten sonra:

"E aşağı yukarı son günlerde
birbirimizle bozuşmuştuk gibi bir
bir şey..."

"Sebebi neydi? Sebebi yok muy-
du?"

Howe, bir müddet tereddüt et-
tikten sonra:

"Söyliyeyim daha iyi.. Nasıl ol-
sa bu dedikoduyu duyacaksınız! de-
di. Hornsby, son zamanlarda, be-
nim, karısına göz diktiğime ve ka-
rısını elinden alacağıma inanmaya
başlamıştı. Ben de bu yüzden, ah-
baplığı biraz keser gibi olmuştum."

"Kavganız filân oldu muydu?"

"Oldu gibi.. Hattâ bir iki defa
benimle basbayağı atışmaya bile yel-
tendi. Ben de bunun üzerine açtım
ağzımı, yumdum gözümü?"

Komiser, muavin Kolemana dön-
dü:

"Mistres Hornsby'ye içeri gir-

du. Bu, şöminenin üstünde asılı o-
lan aynayı ve aynanın içinde Ste-
ven Howe'un, elinde bir tabanca
tutan aksinin resmini tanımamaya
imkân yoktu..."

Komiser:
"Pekâlâ! dedi. Mister Howe, si-
zi tevkif ediyorum!"

O akşam Koleman, tahkikatın
aldığı şekil hakkında rapor vermek
üzere komiser Krampton'a geldiği
vakit ortaya, bomba gibi pathyan
bir iddia attı.

"Komiser, dedi. Bana kalırsa
Howe'u derhal serbest bırakınız. Bu
iş yapan o değildir!"

Komiserin gözleri parladı:

"Kim demiş? Elimizde herifi i-
pe çektiymeğe yetecek kadar delil
var! O yapmadıysa kim yaptı?"

"Şimdi izah edeceğim.. Yalnız
önce, eldeki delillerin işe yaraya-
cak nesneler olmadığını belirtmek

Komiser, birdenbire Mister Howe'a dönüp sordu: « Mitchell
Hornsby'yi neden öldürdünüz? »

mesini söyler misiniz?"

Claire Hornsby, yüzünün hayli
solgun bulunmasına rağmen cidden
güzel bir kadındı. Kocasından en a-
şağı 10 yaş kadar genç görünüyordu.
Loş odaya girer girmez, havaya
biraz canlılık getirmiş sayılabilirdi.
Komiser, kadına bir yer gösterdik-
ten sonra birdenbire Mister Howe'a
dönüp sordu:

"Mitchell Hornsby'yi neden öl-
dürdünüz?"

Claire Hornsby çılgınlığını zor
zaptetti. Howe ise başını salladı:

"Onu ben öldürmedim komi-
ser!"

"Dün bu eve geldiniz mi?"

Howe yine başını salladı:

"Hayır!"

Komiser ayağa kalkıp masanın
üstündeki resmi alarak, ikisine tut-
tu. Claire, resmi görünce, az kal-
sın bayılacaktı. Howe da bir yerine
inme inmiş gibi resme baktıktan
sonra:

"İmkânı yok! Bunda bir yan-
lışlık olacak!" diyordu.

Resim, Hornsby'nin ölüsünün
bulunduğu yerden alınmıştı. Bulanık
olan önplanda, bir köşede Hor-
nsby'nin dizi görünüyordu, daha arka-
da çerçeveli bir ayna farkediliyor-

isterim. O resim, sahtedir!"

"Yani elimizdeki resim bir fo-
tomontaj mıdır? Howe'un resmi, o-
raya bir hile ile eklenmiş midir de-
mek istiyorsun? Bunu nasıl isbat e-
deceksin?"

"Hayır her halde fotomontaj ol-
mıyacak. Yoksa fotomontaj ol-
duğu, daha filminden belli olurdu.
Ben resmi bir buçuk, iki metreye
kadar projeksiyonda büyülttüm.
Böyle bir şey farketmedim. Fakat
benim iddiam başka.. Birisi, atış
poligonunda Howe'un eli tabancalı
bir resmi çekmiş. Bu resmi büyül-
tüp, koca bir ağrandıman yaptık-
tan sonra şöminenin üstündeki ay-
naya geçirip takmış ve karşısına,
tam Hornsby'nin ölüsünü bulduğu-
muz yere geçerek oradan tekrar fo-
toğrafını almış. Ondan sonra da ay-
nadaki ağrandımanı tabiatıyla ya-
kıp kül etmiş."

Komiser, can sıkıntısıyla homur-
dandı:

"Şimdi sen bana bu saçmasapan-
lar mı anlatmaya geldin? Delilin bu
mu yani?"

Koleman atıldı:

"Hele durun, daha bitirmedim
üstat.. Benim dediklerimin doğru o-

labilmesi için Howe'un, atış poligo-
nunda, elinde tabanca varken ki-
min tarafından resminin çekildiğini
tesbit etmem lâzımdı. Bu resim çeki-
lirken klübün idare müdürü gör-
müş... O da şahidimdir."

"Peki kim çekmiş?"

"Hornsby! Geçen pazartesi, Ho-
we'dan tabancasını istemeden az ön-
ce çekmiş.."

Komiser gözlerini kırparak:

"Yani bu resim oyununu ve fo-
tomontajı da ölen adam mı yaptı
demek istiyorsun?"

"Evet! Ve bunun neden böyle
olduğunu size anlatacağım. Hor-
nsby ruhan hasta bir adamdı. Karı-
sının Howe ile kendisini aldattığı-
na saptanmış kalmıştı. Halbuki böy-
le bir şey yoktu. Karısıyla arasın-
daki yaş farkından ötürü çok kı-
skançtı. Hattâ son defa kadın, anne-
sine gidince, bu gidişin, kendisinden
ayrılmak için bir bahane olduğuna
inanmıştı. Kendini öldürmeğe karar
verdi. Fakat ölerken Howe'a da öy-
le bir oyun oynıyacaktı, ki onu da
idam ettirecekti... Fotoğrafçılıkta
çok usta olduğu için, aynada Ho-
we'un aksi varmış gibi bir fotoğraf
hilesinin nasıl yapılacağını pek iyi
bilirdi.."

Komiser içerler gibi söylendi:

"Şu işi hallettim sanırken ba-
şıma çıkardığın derdi görüyor mu-
sun?"

Koleman:

"Ne yapayım? dedi. Siz ölünün
elindeki eldivenlere dikkatimi çekin-
ce beni de şüphelendirdiniz. Hor-
nsby, tabancada kendi parmak iz-
lerini bırakmamak için eldiven tak-
mış; fotoğraftaki filmin banyo edi-
leceğini ve Howe'un resminin mey-
dana çıkacağını muhakkak addettiği
için kendince aşka rakip saydığı a-
damı mahvetmek için her türlü ted-
biri almıştı.."

Steven Howe serbest bırakıldığı
vakit genç muavinin eline sarıldı:

"Masum olduğuma yalnız siz
inandığınız için size minnettarım."
dedi.

Kleman'ın cevabı şu oldu:

"Hayır! Size ben de inanma-
dım Mister Howe! Benim asıl inan-
dığım mesele.. Koltukta otururken
karşıdaki aynada, eli tabancalı
bir adamın ardından kendini öldür-
meğe geldiğini gören kimsenin, ken-
dini korumak için hiçbir tedbire
başvurmayıp, rahat rahat resim
çekmeğe kalkışamayacağı idi.. Ya..
Buydu efendim!"

Bu sözü. Dallasa dönerek söylemişti.

— Haydutlar bizi sevmeyiz! Mister Dallas, Çünkü kendimizi met-hetmeden söylüyeyim, ki er geç ya-kalarına yapışırız. Hemen enseliye-mezsek bile neticede muhakkak ele geçiririz. Tercihan diri yakalarız a-ma olmazsa öldürürüz de...

Bir an durdu. Sonra damdan dü-şercesine:

— Neyse! dedi. Netice itibarıyla Ceymis Feyni istiyorum! Lasan ad-li kadın onu buraya kapatmıştı de-ğil mi? Nereye gittiler bunlar Mis-ter Dallas?

Beriki hafifçe güldü ve cevap verdi:

— Doğrusunu ararsanız bu sual-in cevabını öğrenmeği ben de ister-dim.

Brever, düşünceli bir halde diş-leriyle bir yaprak sigarasının ucu-nu kopardı. Sonra yine o tatlı seslye söylendi:

— Siz casusluk suçuyla mahkûm edilmişsiniz değil mi Mister Dallas? İngiltere hükümeti Grund adlı birli-ne askerî malûmat sattığınız için, si-ze hayli uzun bir ceza vermişti. Büt-tün bunlar doğrudur değil mi?

Binbaşı hiddetle haykırdı:

— Yanlıyorsunuz. Gerçi onu hapsettiler ama müsaadenizle arzede-yim ki...

Dallas arkadaşının sözünü kesti:

— Sen sus!

Beriki:

— Ne münasebet? diye söylendi.

Gözümün önünde sana hakaret...

— Canım, sus diyorum işte!

Hartigan itaat etti. Brever bu kısa münakaşadan istifade ederek sigarasını yaktı. Havaya bir du-man sütünü üfledikten sonra daima sakın, Dallasa döndü:

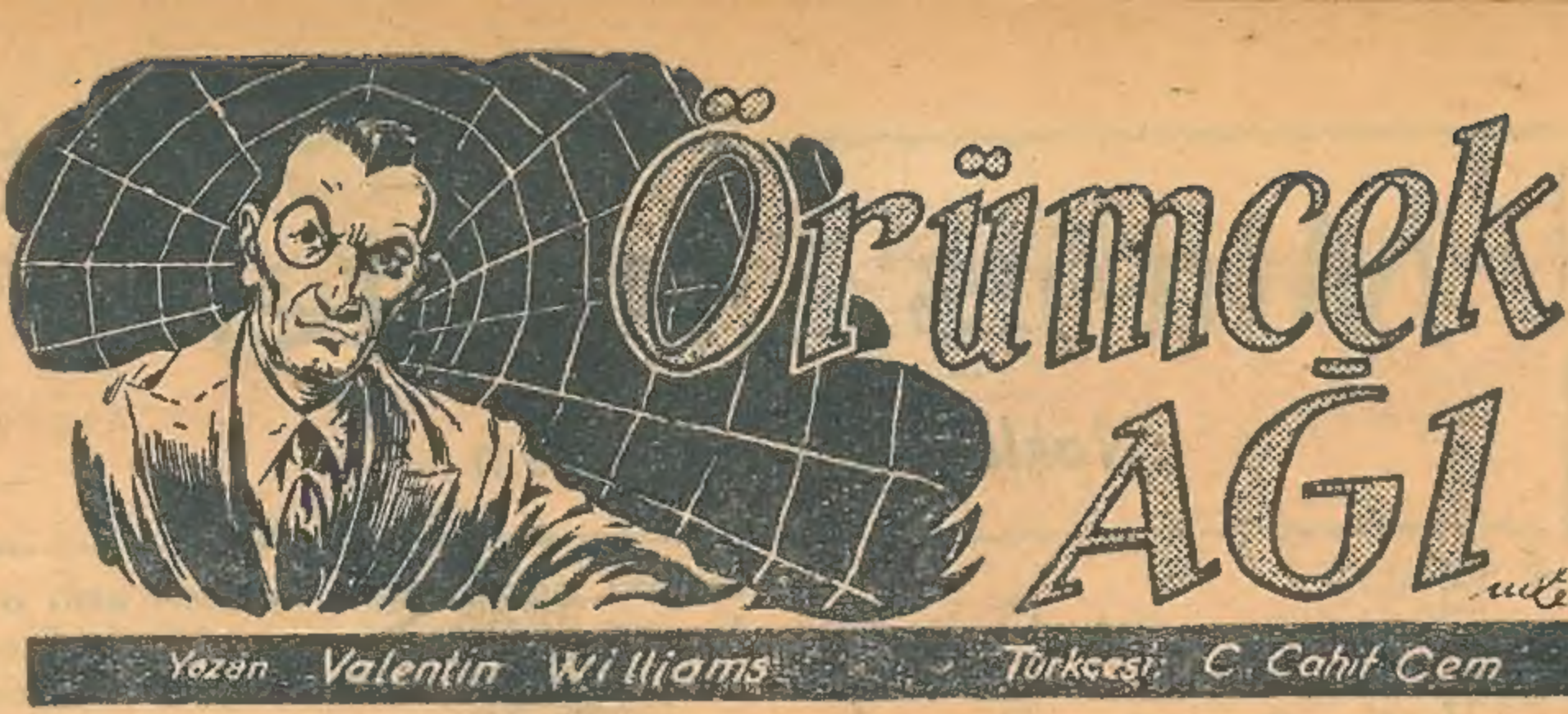
— Siz, senelerce Grunda hizmet etmiş ve casuslar arasında pek meş-hur bir kadının suç ortağıydınız. O-nun asıl adı Lizelotte Valdek'dir a-ma, birkaç zamandır Arlet Lasan adını aldı. Tabii sizlere, onun ve Grundun, Feyni kandırarak Ameri-ka Birleşik Devletlerine ait bazı vesikaları ele geçirmiş olduklarını da öğretecek değilim.

Purosunun yanın ucuna baktı, sonra:

— Biz herşeyi biliyoruz Dallas. İtiraf ederseniz daha iyi olur, dedi.

Dallas keyifli bir kahkaha attı.

— Şimdi bana blöf yapmaya kal-kışmayın Brever! diye söylendi.

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 26

Gizli teşkilât memuru, anlaşılmış bir tavır takındı.

— Blöf yaptığımdan emin misi-niz? Naziler, sizi de, Fransız uşağı-nızı da deliğe tıkmayı pek istiyor-lardı...

— Bizi Nazilere kim teslim ede-cek?

— Ben yapabiliirdim bunu..

Dallas, başını sallıyarak hayır-ladı.

— Bunu yapamazsınız. Neden ol-duğunu da ben size söylüyeyim. Bir kere burada resmî vazife ile bulun-muyorsunuz. Çünkü Ceymis Feynin aranmasının sebebi, sizin resmen tavzif edilmenize imkân vermez. Bu itibarla sizin tek ümidiniz onu bul-mak, zorla kaçırmak ve bir Ameri-kan teknesine atarak orada tevkif etmektir. Fakat bütün bunları ya-pabilmeniz için ne Nazi polisile, ne de başka bir polisle başınızın derde girmemesi lâzımdır.

Brever dikkatle İngilizce bakarak sigarasından bir nefes çekti.

— Ya ben size Gestapo ile daha şimdiden irtibatla olduğumu söyler-sem, dedi.

Dallas tekrar güldü.

— Berlinde bulunduğunuz sırada Gestapoya başvurmuş olduğunuzu biliyorum, dedi. Fakat kendilerine bütün hakikati söylemediniz.. Söyleseydiniz Ceymis Feyni, bundan dört hafta evvel de bulabilirdiniz. Meselâ Arlet Lasanın bütün bu müddet zarfında Baden-Badende bir otelde oturduğunu biliyor musunuz? Bu itibarla Gestapodaki dostlarınız, sizi hemen Feynin izine salabilirler-di. Mademki şimdiye kadar bu izi bulamadınız, o halde demek ki, Ges-tapo ile elbirliği halinde çalışmıyor-

sunuz. Zaten Amerika Haricîye Ne-zaretinden size verilen emirde bu mesele hakkında fazla açılmamayı icap ettiriyor. Doğru değil mi?

Muhatabı bir an sakın kaldı. Ni-hayet dedi ki:

— Ben polise hiçbir şey söyleme-den de sizi çok kötü bir duruma so-kabilirim Dallas. Benim bu işte kullandığım yarım düzine kadar Alman var. İçlerinde hangi biri ol-sa, sizi seve seve Nazilere teslim e-derdi.

Dallas, başını yanına eğerek söy-lendi:

— Öyleyse hiç durmayın. Eğer ben Amerikan tabiiyetinde olsaydım elçiliğiniz vasıtasıyla işi örtbas et-tirebilirdiniz, Fakat İngilizizm, Na-ziler beni tevkif ederlerse İngiliz El-çiliği derhal bu işe müdahale ede-cektir. Ve ondan sonra da öyle bir rezalet çıkarırım ki ortaya... Kapa-zeliğin danışkasını o zaman görür-sünüz. Böyle tehlikeli bir işe gire-ceğinizi hiç ummuyorum. Çünkü bu yüzden memuriyetinizi kaybedece-ğinizi bile muhakkaktır.

Bu sırada kapı açıldı. Proysun kafası uzandı ve Breverden bir an dışarı gelmesini rica etti.

Amerikan memuru sessizce çıktı. Vilson gözlerini Dallasla arkadaşına daktı. Fakat Dallas Hartigana göz kırparak cebinden piposunu çıkar-dı ve Vilsonu hiç umursamadan yaktı. Brever girdiği vakit pipo içi-yordu, Amerikan memuru sinirli si-nirli, saatinin zinciriyle oynayarak İngilizin önünde durdu. Sonra sor-du:

— Bazı bazı poker oynar mısı-nız?

Dallas başıyla tasdik etti.

Brever gülümsedi, sonra:
— Oyununuzu görmek isterdim! dedi.
İngiliz yine mühimsemedi ve sordu:
— Peki ama sizin elinizdeki ka-ğıtlar nelerdir bakalım?
Gizli teşkilât memuru gözlükleri-ni çıkararak söylendi:
— Proys bekçiyi sorguya çekmiş ve Bartelsin buraya geldiğini öğren-miş.

Gözlüklerini tekrar takarak Dal-lasın yüzünü araştırdı, İngiliz:

— Peki, sonra? dedi.

— Biz dün Münih'teydik. Orada Grundun izini takip ediyorduk. O sırada Bartelsin Karlsruhe şehrin-de olduğunu öğrendim. Bizim Ak-sak Bacağın peşinde olduğumuzu öğrenmiş olacak. Çünkü buraya gel-miş ve hemen Ceymis Feyni otomo-bile kaçırmış. Karlsruhede Bartelse yetişemedik. İzine düştük ama yol-da birçok defalar durup Hazenberg pansiyonunu sorduk. Üstelik karan-lıkta yolumuzu da kaybettik.

Sonra binbaşı Hartigana döndü:

— Galiba talih size de bize oldu-ğu kadar güldü, dedi. Size taarruz etmişler değil mi?

Binbaşı cevap vermeden başını iğdi. Brever sordu:

— Mademki Bartels Grundun a-damı, neden size sataştı öyleyse?

Ve Gizli teşkilât memuru sırasıyla bir Dallasın, bir de Hartiganın yüzüne baktı. Dallas bu söze cevap olarak:

— Biz de sizin gibi Feynin peşin-deyiz de ondan! dedi.

— Siz vesikaları mı arıyorsunuz?

— Hayır. Vesikaların Bartelsde olduğunu biliyoruz.

— Öyleyse neden bu delikanlının peşine düştünüz?

Dallas, muhababına derin derin baktı ve cevap verdi:

— Olup bitenleri nasıl izah edece-ğini merak ediyorum da... Çünkü Feynin haksız yere ittiham edildi-ğinden eminim.

Brever umurlamadığını gösterir bir tarzda omuzlarını kaldırdı:

— Burası beni alâkadar etmez! dedi. Ben kendisini tevkif etmeğe mecburum. Aldığım emir böyle.. Pe-ki, kadın ne oldu?

— Gelmenizden az önce buraday-dı. Elimden kaçtı.

Gizli teşkilât memuru, kaşlarını çatı.

— Tabii Feyn ile Bartelsin peşle-rine düşmüştür. Nereye gittikleri hakkında bir fikriniz var mı Dal-las?

Bu sefer de İngiliz, umurlamadı-ğını omuzlarını silkerek gösterdi.

— Ben de sizin kadar cahiliyim bu işin! dedi. Zaten bu delikanlıyı bulmak için benim yardımına gü-veniyorsanız hata ediyorsunuz azi-zim.

Ve kat'i bir eda ile piposunu iç-meğe devam etti.

Brever başını iğdi.

— Grund bugün buraya geldi mi? diye sordu.

Dallas, piposunu hemen ağzın-dan çekti:

— Bilmiyorum. Neden sordunuz?

— İki gün önce Münih'te. Daha doğrusu Münih civarındaydı. Ham-burgdaki geceden beri onun peşin-den ayrılmadık. Şehir şehir dolaş-tık. Nihayet Münih'e ulaştık.

Dallas soğuk bir tavırla:

— Eğer tekrar bulursanız bana da haber iletin! dedi. Kendisiyle tekrar karşılaşmayı pek isterdim.

Brever, gözlerini tekrar Dallas'a dikerek sordu:

— Sizin bu işte alâkanız ne?

— Söyledim ya..

— Bir arkadaşlık hissi, bir arka-daşı kurtarmak arzusu mu?

— İsterseniz öyle olsun.

Gizli teşkilât memuru, şüpheli bir tavırla ısrar etti:

— İyi ama bu sizin şöhretinize hiç uymuyor da azizim.

(Arkası 14 üncü sayfada)

Adam: « Nayn, nayn! » diye a-yağa fırlıyarak iki arkadaşın yo-lunu kesmeğe kalkıştı.

Patricia Roc

Hayatı

İngiltere'nin en kuvvetli artistlerinden ve en güzel kadınlarından biri olan Patricia Roc, 7 Haziranda Londra'da dünyaya geldi. Tahsilini Londra'da ve Paris'te tamamladıktan sonra Londra'daki Kraliyet Tiyatro Akademisi'ne devam etti. Tatillerde Fransa'yı, İsviçre'yi, Afrika'yı ve Yakın Şark'ı gezdi. İlk olarak Fransız rejisörü Edouard Cornillon Molinier'in yardımıyla Fransa'da bir film çevirdi. Sonra İngiltere'ye geldi.

Filmleri

İngiltere'de Patricia 2000 Kadın, İki Ruhlu Kadın, Şeytanın Kızı gibi filmler çevirdikten sonra Hollywood'a giderek Canyon Passage - Kızıl Geçit filminde ikinci derecede bir rol oynadı. Sonra tekrar İngiltere'ye döndü. Son olarak When The Bough Breaks - Dalları Kırılınca isminde bir film çevirdi. Bu filmde Pat genç bir ana rolündedir.

Hususiyetleri

Harbin başlangıcında Murray Laine isminde bir doktorla evlenen Patricia son zamanlarda kocasından ayrıldı. Kumral saçlı, mavi gözlü Patricia, açık hava sporlarına meraklıdır. Patinaj, yüzme, ata binme ve denizcilikte birincidir. Yürüyüşü çok sever ve saatler saatli yürür. Müzikle meraklıdır. Klâsik musikiyi sevdiği gibi Amerikan cazından da hoşlanır. Bing Crosby'nin plâklarını biriktirmeye meraklıdır. Antika eşya ve nadir kitaplardan mürekkep iki güzel koleksiyonu vardır. En sevdiği yemek sucuklu yumurta, sevmedikleri ise, midye ve havyardır. Yemek pişirmeye bayılır.

zereydim efendim. Paralar yere düşünce onları topladım ve sayarak bir sterling tutarında olduklarını gördüm."

"Tamam, saat de okadar gösteriyor zaten."

"Sonra dışarıda acele bir işim olduğu için onları cebime koyarak sokağa çıktım ve parayı evde bırakmaktansa emin bir yerde saklamanın daha münasip olacağını düşünerek bir arkadaşımın yazıhanesindeki kasaya koydum. Dönüşte de uğrayıp almayı unuttuğum. Onun için Willie, Mc Bunn'u gönder-

dim."

Ve muzaffer bir eda ile dönüp: "Haydi Willie, dedim. Beyefendiye ufaklıkları ver bakalım."

Çocuk aptal aptal suratına baktı: "Ne ufaklığı amca? dedi. Sen bana balıkçıya gidip ufak balık al dememiş miydin? Dükkâncı da selâm söyledi ve taze olduğu için bu istavritleri verdi.. İşte paranın üstü..."

Foyam meydana çıkmıştı. Al-lahtan memur halden anlıyan bir adamdı. Yoksa şimdi, biraz evvel de söylediğim gibi çoktan deliği boylamış olacaktım.

Nakleden: Serap DERMAN

Yakamı bu işten ucuz kurtardığım için muhakkak ki çok talihliyim. Gökte, mutlaka bizim gibi fakir müzik-hol artistleri koruyan bir melek var. Yoksa şimdi çoktan havagazı saatini kırıp içindeki paraları çalmak suçundan hapse girmiştim bile.

1930 yılının yazıydı. Çalıştığım seyyar tiyatro kumpanyası şimaldeki sanayi şehirlerinden biri olan Northborough'a gelmişti.

Bir çarşamba günü, öğleden sonra meteliğe kurgun atanların toplandığı küçük bir kahveye girip oturdum. Herkes o gün başlayacak olan meşhur Derby at yarışlarından bahsediyordu. Küçük bir komedi artisti olan Tommy Friar'da oradaydı. Beni görünce yanıma geldi ve eğilip kulağıma fısıldadı:

"Para tutuyor musun?"

"Bir sosis yemeğe yetecek kadar.." diye cevap verdim.

"Yazık, Halbuki elimizde iyi bir fırsat vardı.. Bu yarışta, Ağa Hanın atı Blenheim'in üzerine oynayan kazanacak."

"Nereden biliyorsun? Belki de Rüstem Han birinci gelir."

Arkadaşım heyecanlandı: "Onlarda iş yok, dedi. Biraz evvel kardeşimden bir telgraf aldım. O hayatını at yarışlarında kazanır. Elbette bir bildiği var ki hemen bu haberi tellemiş. Ah, bir bilet parası bulabilsem..."

Tommy Friar öyle emniyetle konuşuyordu ki beni de bayağı heveslendirmişti. Eve dönerken hep bunu düşündüm. Bir yerden para bulmalıydım. Ama nereden..?

Oturduğum apartıman daire-sinde, içine muayyen bir para atıldıktan sonra, o miktara tekabül eden müddet zarfında ocaklarından istifade edilebilen bir havagazı saati vardı. Canım bir fincan çay içmek istedi. Saatin deliğinden içeri bir peni bıraktım. Fakat para yarıyolda takıldı. Bir türlü aşağıya düşmüyordu. Bu parasız zamanda tam da sırasıydı bunun hani. Hiddetnerek saati sarsmaya başladım. İçinden kulağıma tatlı para şırıltıları geliyordu. Birdenbire altındaki kapak açıldı ve bir sürü ufaklık ayaklarını dibine yuvarlandı. Eğildim ve sayarak topladım. Hepsisi tam bir sterling tutuyordu. Yani tastamam bir yarış bileti parası. Kafamda bir şimşek çaktı.

Biraz sonra biletlerin satıldığı gişenin önündeydim. Parayı uzattım ve sordum: "Eğer Blenheim birinci olursa kazanacağım parayı hemen alabilir miyim?"

Adam gülümsedi: "Kazanırsanız, tabii..."

Sokaklarda dolaşarak vakit öldürmeğe çalıştım. Nihayet saat 6

oldu. Yarış bitmişti. Çok geçmeden caddeyi gazete satan çocukların haykırırları doldurdu.

"Yazyooooo... Kazanan atları yazıyor. Büyük Derby yarışının neticesini yazıyor..."

Hemen koşup bir gazete aldım. Ellerim titreyerek açtım. Oh, Çok şükür... Blenheim birinciydi.

Doğruca gişeye yöneldim.

Memur, "Talihlisiniz," dedi.

"Bire elli verdi, buyurun paranızı."

Cebime elli tane birer sterliglik banknotu koyup adama teşekkür ederek ayrıldım.

Apartımanın kapısına yaklaşıırken birden bire olduğum yerde mahlup kaldım. Hava gazı Şirketinin memuru köşebaşındaki evin önündeydi. Birkaç dakika sonra da bizim saati boşaltmak için gelecekti. Halbuki ben o meseleyi tamamiyle unutmuştum. Şimdi yapılacak şey ondan evvel davranıp paraları tekrar yerine koymaktı. Yanımda da hiç ufak para yoktu. Tam bu esnada komşunun çocuğu Willie Mc Bunn ilaştı!

Yanıma çağırdım: "Willie, dedim. Şu sterlingi al ve koş bana ufaklık getir!"

Sonra akşamın bu saatinde ancak karşı sokaktaki balıkçının açık olabileceğini hatırlıyarak ilâve ettim: "İlerdeki balıkçı dükkânı açıktır, haydi çabuk ol..."

İçeri girip sabırsızlıkla Willie'yi beklemeye başladım. Perdenin aralığından da Şirket memurunu gözetliyordum. Adam yanımdaki eve girdi. Biraz sonra buradaydı.

Korktuğum başıma geldi ve memur merdivenleri çıkmaya başladı. Arkasında da elinde bir kâğıt taşıyan Willie vardı, ama geç kalmıştı. Çok geçmeden ev sahibi kadın da onlara katıldı.

Kapıyı açtım. Üçü de içeri girdiler. Adam saatin yanına gitti. Ben de hemen ev sahibine vaziyeti izah etmeye başladım.

"Kusura bakmayın, Mrs. Termagan, "dedim. "Siz dışardayken müessif bir kaza oldu. Pek de ehemmiyetli bir şey değil ama..."

Memurun sesini duyarak sustum. Adam: "Bu ne rezalet?, diye bağırıyordu. Biri kutuyu kırmış."

Çabucak: "Evet, evet.. dedim. Ben de şimdi Mrs. Termagan'a ondan bahsediyordum. Emin olun, sadece küçük bir kaza. Her şey düzelecek." Ve sonra omuzundaki ağır bavulun nasıl saate çarparak kapağını kırdığını anlatmaya başladım.

Adam: "İyi ama, çindeki paralar ne oldu?" diye homurdandı.

"Ben de tam onu söylemek ü-

Ev işlerini biraz kolayladıktan sonra bir sinemaya kaçamak yapivermek muhakkak ki kadınların başlıca eğlencelerinden biridir. Bu suretle az bir para mukabilinde hem başlarını dinlendirir, hem de bir iki saatçik için olsun dış âlemle alâkalarını kesip, üzüntülerini unutarak hoşça vakit geçirirler.

Ben de, canım sıkıldığı zamanlar, teselliyi ekseriya güzel bir film seyretmekte ararım. Son günlerde de işlerime hep şeytan karıştığından derdimi unutmak için sinema sinema dolaşmaktan başka bir çare bulamaz olmuştum.

Salonda oturacağım koltuğun, film bitince kolayca dışarı çıkıvermek için, daima arkalarda olmasını tercih ederdim.

O gün de istediğim gibi bir yer bulup yerleştim. Tam ışıklar karar-mak üzereyken bir kadın gelip yanımdaki koltuğa oturdu. Genç ve güzeldi, temiz giyinmişti, sırtında da pahalı bir kürk manto vardı.

Biraz sonra sigarasını yakmak

Uğurlu Tesadüf

Nakleden: Semih DEMİRCİ

üst etmiş, âsabımı bozmaya başlamıştı.

Birdenbire yanımda oturan kadının sinirli bir hareketle doğruldu.

« Ne o? dedim, gidiyor musunuz yoksa? »

« Başka çare yok. Hiç de çekilir şey değil. Arkadaşlığınıza çok teşekkür ederim. Siz de olmasaydınız sıkıntıdan patlıyacağım! » dedi.

Elimi sıkarak ayrıldı. Kim olduğunu söylememişti, Adını bile bilmiyordum. Büyük bir derdi vardı herhalde. Sinemaya da onu unutmak için gelmiş benziyordu.

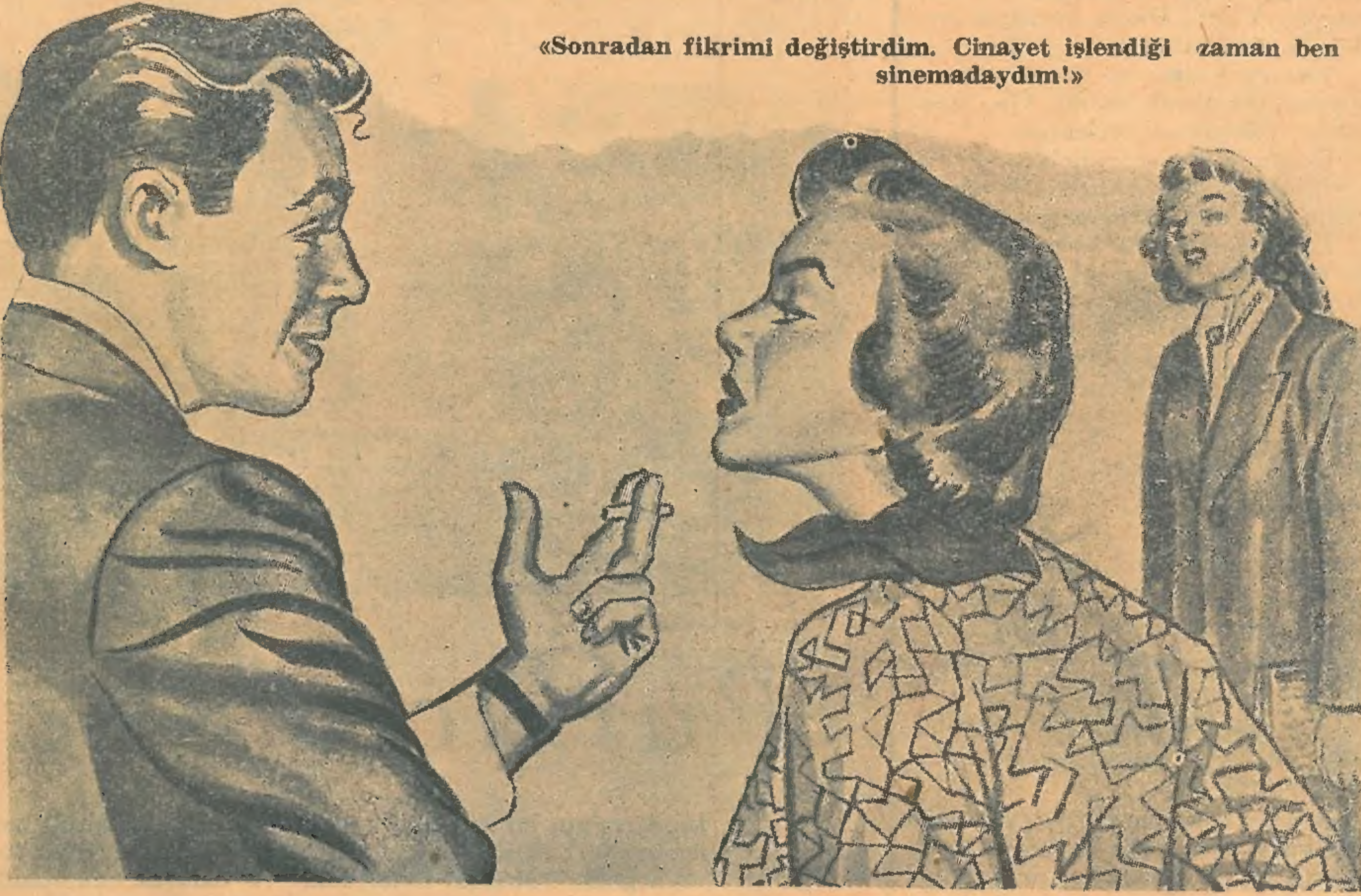
Film, sonlarına doğru güzelleşmi-

mavi bir zarf geçti. Üzerini okudum. Bu mutlaka kadının evinin adresiydi. Şimdi yapılacak en doğru hareket bunu hemen götürüp sahibine iade etmektir.

Tereddüt etmeden yola koyuldum ve biraz sonra muazzam köşkerin, yüksek apartmanların süslediği bir zengin mahallesine geldim. Sinemadaki sözlerini hatırlamakla beraber ona gıpta etmekten de kendimi alamadım. Böyle bir yerde yaşayan insanın ne derdi olabilirdi?

Asansördeki üniformalı çocuk onun ikinci katta oturduğunu söyledi ve kapıyı açarken ilâve etti.

«Sonradan fikrimi değiştirdim. Cinayet işlendiği zaman ben sinemadaydım!»

« Gerçi Mrs. S. B. evde ama, sizi kabul edeceğini hiç tahmin etmiyorum. Çünkü şimdi birkaç dakika evvel gelen sivil polislerle beraber. »

Korkuyla ürperdim. Herhalde polisi bu mesele için çağırması, Belki de benden şüphe ediyorlardı. Çantayı çaldığımı zannederek beni tevkif de edebilirlerdi.

Kapı aralıktı, kadının içerde iki kişiyle konuştuğunu gördüm. Yüzünün solukluğu ve sesinin titremesi nazarı dikkatimi çekti.

Uzun boylu adam kalın sesiyle: « Onunla, bugün öğleden sonra randevunuz olduğunu biliyorduk, » dedi.

« Olabilir, fakat sonra fikrimi değiştirdim ve onunla buluşmaya gitmedim. Cinayet işlendiği zaman ben bir sinemada oturuyordum. »

« Ben hiç de öyle olduğunu zannetmiyorum, » diye cevap veren adam kapıyı kapamak için dönünce benim koridorda durduğumu gördü.

Hiddetle orada ne aradığımı sordu. Elimdeki çantayı uzatarak hâdiseyi anlattım ve bunu geri verip kendiminkini almak için geldiğimi söyledim.

Kadın sevinçle haykırarak boynuma sarıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Bana nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. Onun polise hakikati söylediğini, tam zamanında gelip ispat etmiştim. Suçsuz olduğu apâsıkardı. Adamlar birkaç şey daha sorduktan sonra çekip gittiler.

Sonradan meseleyi öğrendim. Kadının kocası işi icabı günlerini yabancı memleketlerde geçiriyordu, O da bunu fırsat bilmiş ve hislerine mağlûp olarak başka bir adamla düşüp kalkmaya başlamıştı. Bu, daima polis tarafından göz altında bulundurulmuş şüpheli bir şahıstı. Aralarındaki münasebet de polisçe malûmdur. O gün öğleden sonra adam evinde ölü olarak bulunmuş ve gayet tabii olarak bütün şüpheler dostu tanınan bu kadının üstünde toplanmıştı. Fakat ben vaktinde yetişerek kadının mâsum olduğunu meydana çıkarmış, bir alle faciasının önüne geçmiştim.

Tesadüfün böyle garip cilveleri vardır işte...

için benden kibrit istedi. Ahbap olduk ve alçak sesle filmi bahsetmeye başladık. İlk film müzikli, revülü, eğlenceli bir şeydi. Onu zevkle seyrettik, fakat ondan sonraki dehşetli can sıkıcı idi. Konuşmaya devam ettik. Ona, basit bir hastabakıcı olduğumu ve bu günlerde işsiz kaldığımı anlattım.

« Buna rağmen herhalde gene de mes'utsunuz, dedi. Hayat çok tuhaftır. İsteddiği her şeye sahip olan insanlar ekseriya bedbaht olurlar. »

Sonra dişlerinin arasından fısıldayarak ilâve etti: « Meselâ benim gibi... »

Tam o esnada bizim sıradaki boş koltuklara oturmak isteyen birkaç kişi müsaade istiyerek önümüzden geçtiler. Birinin kolundaki paltonun eteği, kucağımdaki çantaya çarparak onu yere düşürdü. Aynı zamanda bir ses daha işittim ve aynı kazanın, yanımdaki arkadaşın da başına geldiğini anladım.

Bu tesadüfe ikimiz de güldük ve eğilip çantalarımızı aldık.

İkinci film bütün zevksizliği ile devam ediyordu. Afişlere bakmadan içeri girdiğim için kendi kendime kızıp duruyordum. Hayatımda en sevmediğim şeylerden biri de gangster filmleri seyretmektir. Polis otomobillerinin acı klakson seslerine karışan silâh patırdıları kafamı alt-

ye başlamıştı. Sinemadan çıkarken kafam hâlâ onunla meşguldü, kadını artık düşünmüyordum bile..

Hava çok soğuktu ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Arkamdaki ince pardösü beni büsbütün üşütmekten başka bir işe yaramayınca gayri ihtiyari koltuk arkadaşıma kalın kürkünü hatırladım. İnsan onu giyince karda bile yatabilirdi.

Isınmak için bir pastahaneye girdim ve bir fincan çay ısmarladım. Garsona parayı vermek için çantamı elime alınca gayri ihtiyari bir hayret çığılığı kopardım. Sinemadan çıkarken dalgınlıkla koltuğumun altına sıkıştırdığım bu çanta benim değildi. Yılan derisinden yapılmış ve üzerine de altından S. B. harfleri işlenmişti. Bu mutlaka o kadındı. İkimizin çantası da yere düştüğü zaman farkında olmadan ben onunkini almıştım, o da benimkini..

Benim çantamda topu topu onar şilinglik iki banknotla biraz da ufak para vardı. Bir an için bunun kasten yapıldığı ve kadının kibar bir hırsız olması ihtimali aklımdan geçti. Eğer öyle ise sukutu hayale uğrayacaktı zavallı..

Çantayı boş bulacağımı tahmin ederek karıştırdım. Yanıldığımı anladım. İki bin dolarla beraber üç tane de çok kıymetli yüzük görünce gözlerim büsbütün açıldı. Ellime

KESKİN ZEKÂ

Mehmet Ağa, eline iki güğüm alıp çeşmeye su doldurmaya gitti. Maksadı 6 litre su doldurmak. Halbuki güğümlerden biri 7 litrelik; öteki güğüm de 5 litrelik.

Şimdi Mehmet Ağa, ne yapsın, nasıl etsin de bu 7 ve 5 litrelik güğümleri kullanarak sadece 6 litre su doldursun?

Siz Mehmet Ağaya yardım edebilir misiniz, keskin zekâlılar?

Hamamcının çekmecesinde ne kadar para bulunduğunu, geriden başlayıp halledeceğiz:

3 üncü arkadaş çekmecedeki bulduğu kadar para koyup 20 para aldığına ve çekmecedeki bir şey kalmadığına göre demek ki, o çekmeceyi açtığı vakit içerde sadece 10 para vardı.

2 nci arkadaşın 3 üncüye on para kaldı. 20 para da o almıştı. Demek çekmecedeki 15 para buldu. 15 de kendisi koydu. Etti 30; 20 parasını aldı; kaldı 10.

1 inci arkadaş çekmecedeki 20 para alınca 15 para kaldığına göre demek ki, ilk çekmeceyi açtığı vakit içinde 17,5 para bulmuştu. 17,5 para da kendisi koydu: 35. 20 parasını aldı; kaldı 15.

NAT PINKERTON

ARKASI VAR

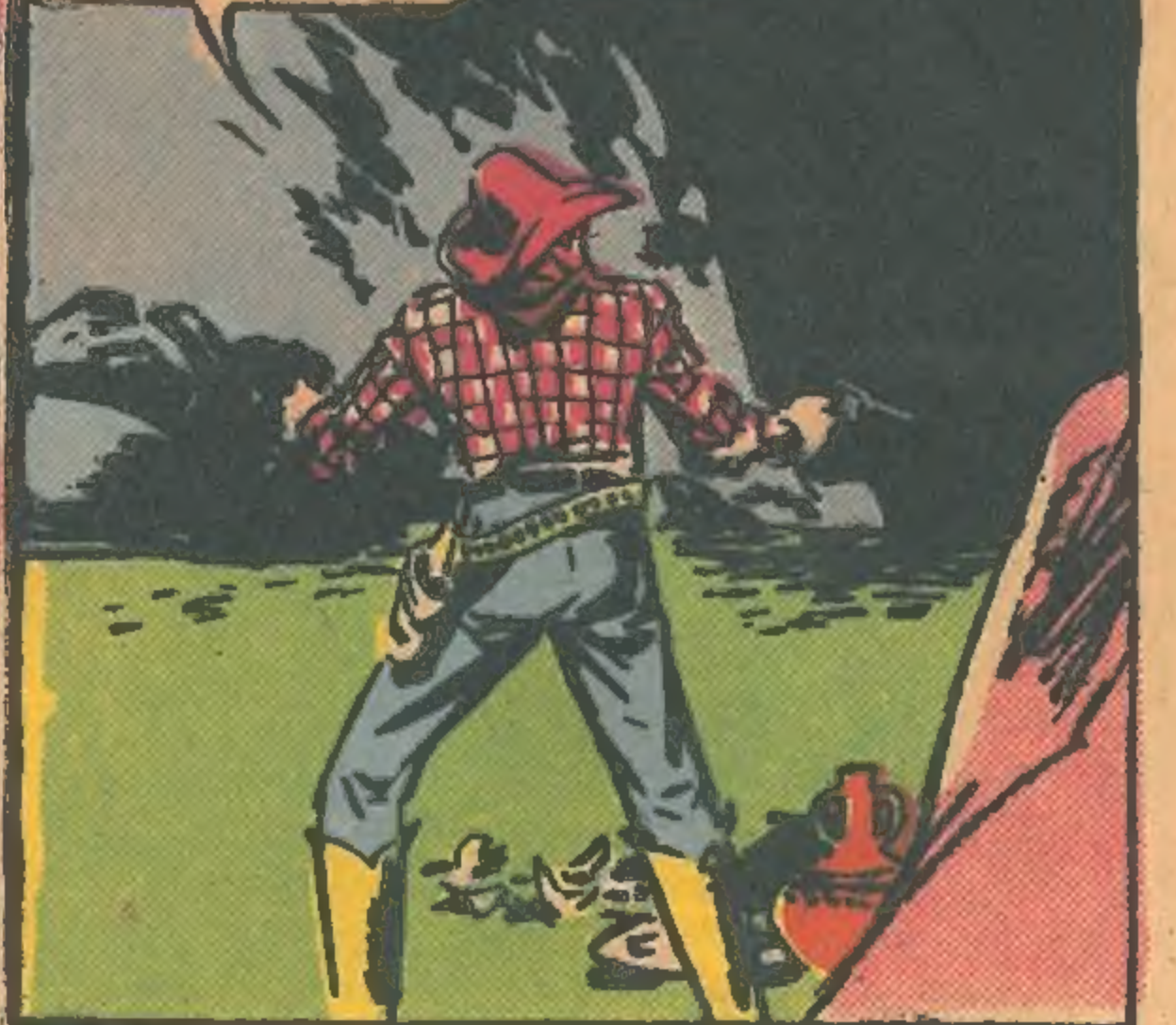
BRIK BRADFORD

ESRARENCİZ KUKLA

BİR GÜRÜLTÜ.. MAĞARADA BİRİSİ VAR.

BAKALIM BURALARA KADAR GELME GE KİM CÜR'ET EDİYOR?

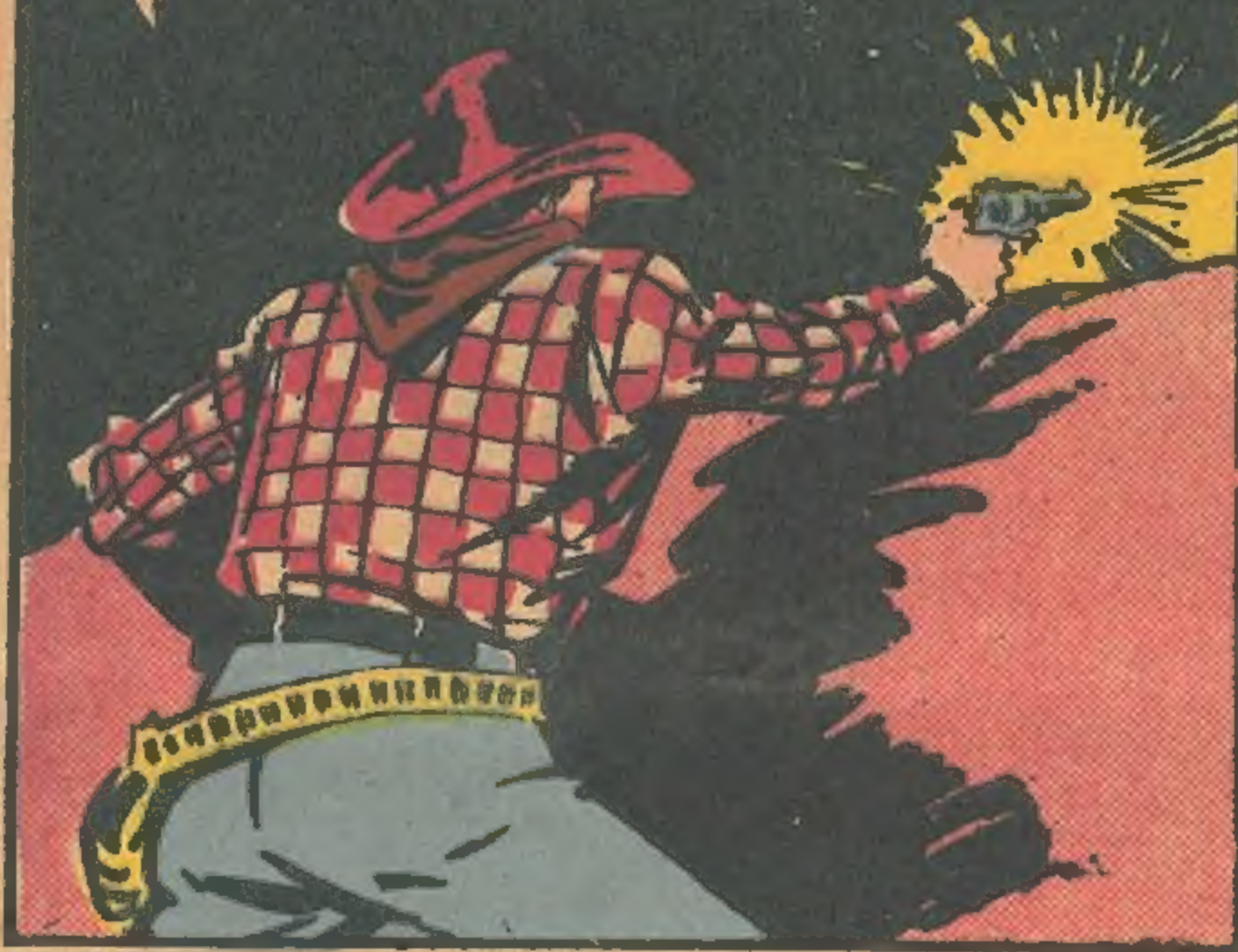
İŞTE ŞU HINZIR BRIK

BİR KAYAYA YAMANDIM.. GÜZEL..

ARTIK ONU DÜRDÜ. RACAĞIM.

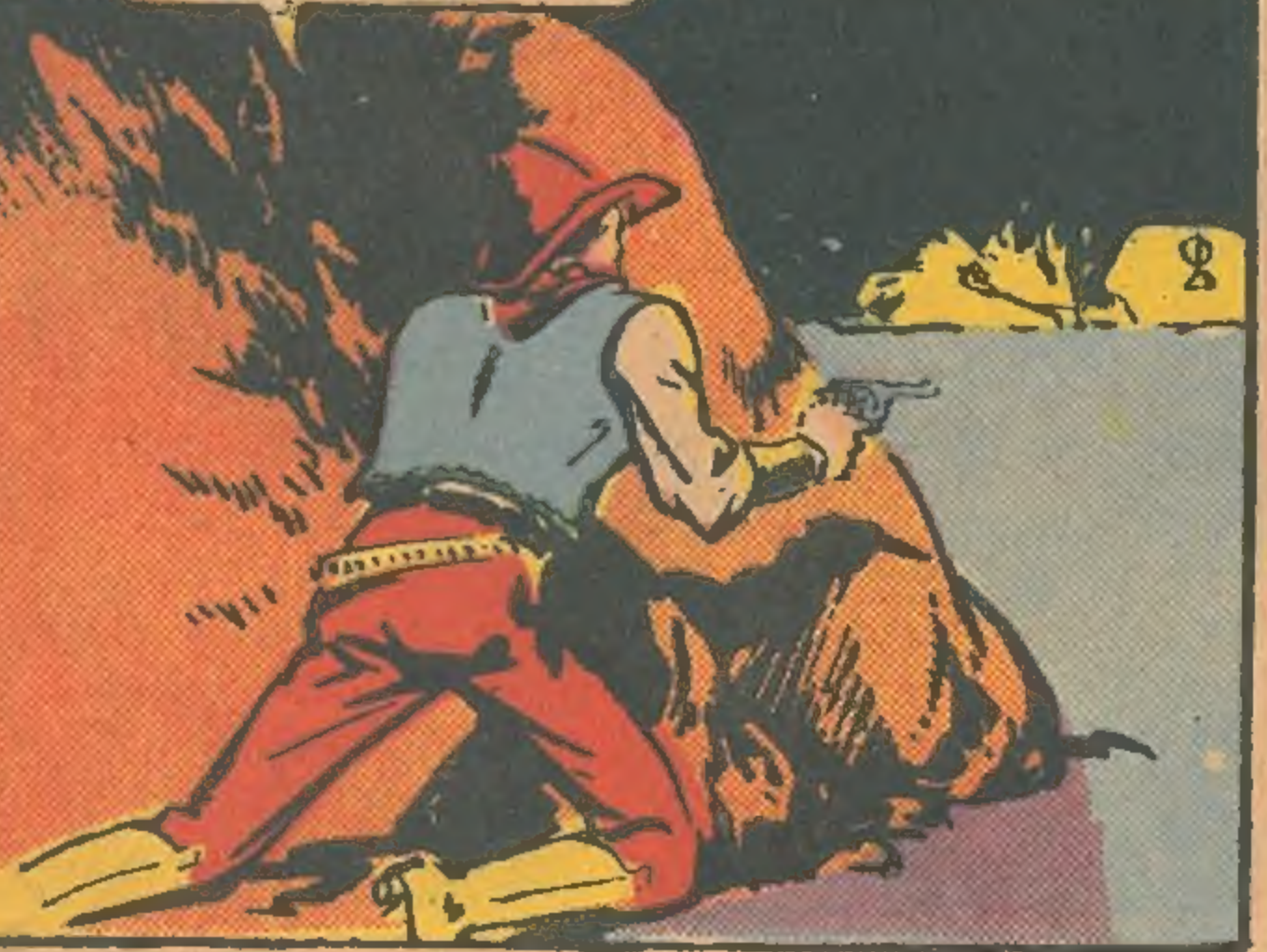
VAY... UCUZ ATLATTIM..

BEN BURADA EMNİYETTEYİM.. FAKAT O SAKLI KALDIKÇA VURABİL. MEME İMKAN YOK..

ELİNDE SİLÂH VAR.. KENDİ AĞIMA KENDİM DÜŞTÜM.. BENİ YERİMDEN KIPIRDATMIYACAK.

DAKİKALAR.. SAATLER GEÇTİ.. HAVA KARARDI. MEHTAP ÇIKTI. MAĞARADA İKİ DÜŞMAN HÂLA BİRBİRLERİNİ KOLLIYORLARDI.

Brik'in YERİ EM. NİYETLİ İDİ. ARA SIRA GÖRÜNÜYOR DÜŞMANINI KORKUTUYORDU.

AKLIMA BİRŞEY GELDİ. BELKİ BÖYLE LİKLE BURADAN KURTULABİLİRİM.

ŞAPKAMI GÖRÜP BENİ BURADA SANIR BİR MÜDDET..

KAYALAR BİR HAYLİ DİK.. FAKAT NE OLUR. SA OLSUN KURTULMA.. DENEYECEĞİM.

YALNIZ RUHLAR

8

15

HARARETTEN ÖLÜYÖRÜM!
BANA VİSKİ VER CENİ.

HAKİKATEN YARMAZ BİR
ÇOCUĞA BENZİYORSUNUZ..

HAH SÖYLE! ŞİMDİ EL-
SAYA BİR MEKTUP YA-
ZIP BANA NEKA-
DAR İZDIRAP ÇEK-
TİRDİĞİNİ BİLDİ-
RECEĞİM.

ŞİMDİ SİRASI-
MI YA.. BENCE..

SENDE BANA BUHU-
SUS DA YARDIM ET-
MEK İÇİN YANIM-
DA KALIR SIN.
BANA BİR
VİSKİ DA-
HA VER
CENİ...

BU ESNADA SANFRANSİSKODA SAM,
ELSAYA KUR YAPMAYA KALKARSA-
DA ÇOK FENA KARŞILANIR.

BANA BÖYLE BİR MUKAVEMET GÖS-
TEREN İLK KADINSINIZ.. FAKAT
GÖRECEKSİNİZ Kİ BUNDA DA
MUVAFFAK OLACAĞIM.

RICA EDERİM SAM.
BURADAN GİDİN.
ÇOK FENA ŞEYLER
SÖYLÜYORSUNUZ.

ÖYLE OLSUN SOMURTKAN
KIZ. FAKAT BU SANA
ÇOK PAHALIYA
MAL OLACAKTIR.

MERHABA İHTİ-
YAR TILKI..

MERHABA
SANI NE
HABER?..

HAVIRLAR! AİLEVİ
BİR ME SELE İÇİN
GELİYÖRÜM..
YENGEMİ BİLİ-
YORSUN.

SU İTAL-
YAN MI?

TAMAM! SU MARKLA
EVLENEN CANIM..

KOMİSER İÇER-
DENİ?

EYET BAY
SAM, İÇER-
DE.

POLİS AMİRLİĞİNDE..

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

ARTIK ELSA İÇİN YİNE KÖTÜ GÜNLER GELİP ÇATMIŞTI. MARKTAN ÇOK ACI BİR MEKTUP ALDIKTAN SONRA SAM TARAFINDAN POLİSE DE İHBAR EDİLMİŞ BULUNMAKTADIR.

DOĞRUYU SÖYLERSENİZ SİZİN İÇİN İYİ OLUR. ELİMİZDE MARKLA EVLİ OLMADIĞINIZA DAİR BİR ÇOK DELİLLER VAR.

SİZE SÖYLEDİĞİM GİBİ BEN HERŞEYİN MÜN TAZAM OLDUĞUNA KANITIM. NE YAPMAK İÇİN EDİYORSAYAPIN BEN KALBEN MEÜSTE RHİM.

MARKIN BANA BİR OYUN OYNAMIS OLMASINA KATIYEN İHTİMAL VERMEM. AMA BU MEKTUBU NE DİYE YAZDI BÖYLE? BEN ONA NE YAPTIM Kİ?

MESELEYİ ESASINDAN HALLETMEĞE KARAR VEREN POLİS KOMUTANI NUFUS MEMURLUĞUNDAN TAHKİKAT YAPAR.

BURADA BÖYLE BİR İZDİVAÇ GÖRÜNÜYOR! BAY MARK, BAYAN ELSA MARI İSMİNDE BİRİSİYLE EVLİ DEĞİL.

PEKİ TESEK-KÜR EDERİM.

8
28

POLİSE BİR İHBAR YAPILDIĞINI ÖĞRENDİM. EĞER HAKİKATEN EVLİ GÖRÜNMESENİZ, MESELENİN SONU KÖTÜYE VARIR.

BÖYLE BİR SEYİ NASIL SÖYLEYEBİLİYORSUN SAM? BİZ EVLENİRKEN SEN ORADA DEĞİL MİYDİN? HEM MARKIN BANA BİR OYUN OYNAMASINA NE LÜZÜM VARDI?

AMAN... YİNE POLİS! ŞİMDİ DE NE İSTİYORLAR ACABA?

ÇOK ÜZÜLÜYÖRÜM AMA SİZİN BU İZDİVAÇ KAYITLARDA BULUNMUYOR.

NASIL O-LUR BU? OAKLAND DA Kİ PROTESTAN RAHİBİ BUNU HATIRLIYACAKTIR... BANA YARDIM EDEBİLİR!

44

ARKASI VAR.

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 19

Civelek önde, iki arkadaş arkada böyle bir iki nöbet mutfaktan geçip, büyük kapıdan içeriye girecek, yine aynı yoldan, adeta bir daire çevirerek koştu. Nihayet Civelek son girişinde büyük kapıyı kapattı ve koşarak birinci kata çıktı.

O merdivenleri çıkıp kendisini yukarı attığı sırada arnavutlar hâlâ koşturmakta, mutfak, avlu, bahçe arasında bir daire çevirmekte ve söylenmekte devam ediyorlardı.

— More Remezan, yengendir bu kari.

— More Bayram ayıptır koşasın yengenin peşi sıra efendim.

— 15 —

Civeleğin gelmesi yalıdakilere bir cesaret vermişti. Behram bir aralık yukarıya çıkarak Mansurdan yemek için ne emrettiğini sormuştu.

Mansur, yeni yeni iştahı açıldığı için çorba, pirzola, pilâv ve tatlı istedi. Yemeğin geç kalmış olmasından da öfke ile bahsetti.

Behram aşağıya indi. Peyker kalfa ile birlikte mutfaka gitmek üzere yola çıktı. Taşlığa iner inmez garip bir manzara ile karşılaştılar.

İki arnavut, itişe kakışa, dolap beygiri gibi koşuyorlardı. Kalın nalçalı kunduralarının sesi taşılı gülmü öttürüyordu.

Behram çatal çatal sesiyle haykırdı :

— Ayol, ağalar ne koşuyorsunuz? Arnavutlardan ikisi birden :

— More arap çekilesin yoldan, yoksam patlattırız gözini, diye homurdandılar.

Herifler lâf anlayacak kafada değillerdi. Her ikisi de geçtikleri sırada Behram mutfaka girdi. Fakat Peyker kalfa korkunç bir taarruza uğradı.

Karanlıkta, kadıncağızın beyaz elbisesine aldanan iki arnavut, o mutfaka girerken, gözleri kan çanağı gibi saldırmış, daha atik davranan Ramazan kadıncağızı kucakladığı gibi ayaklarını yerden kesmişti.

Bayram onun üzerine saldırdı.

Kalfa avazı çıktığı kadar haykırıyor, ver yerinden oynuyor, Behram kedi gibi miyavlıyor, Gülmisal kalfa deli gibi merdivenleri iniyor, taşlığın elektriğini yakıyor, manzarayı görünce o da çığlığı basıyordu.

Civelek hemen işi anlamıştı. Fakat müdahaleye imkân yoktu. Şerminde gelince, gayretli kız aşağıya koşmuş, ondan sonra aynı hızla yukarıya fırlamıştı.

Mansurla salonda burun buruna geldi ilk ağızda haykırdı :

— Beyefendi, adamlarınız kalfalara hücum ettiler. Gidin, onlara meram anlatın, size yemin ederim ki katil olacağım.

Mansur şaşalamıştı. Çığlıkları duyunca sofaya koşmuş, fakat korkudan inememişti. Gözlerinden ateş saçan Şermin sabırsızlandı :

— Ne bekliyorsunuz, kadıncağızı paralıyorlar.

Mansur hâlâ kımıldamıyordu. Yüzü sapsarı kesilmişti. Şermin yine aşağıya koştu.

İlk işi ocağa atılmak, oradan kocca ocak maşasını kapmak oldu. Bu bir arşın boyundaki maşayı aldığı gibi, sağa, sola, kafa, göz tanımadan indirmeğe başladı.

Peyker kalfanın üstünü başını yırtmış, ötesini berisini çürütmüş, hurdahaş etmiş bulunan Bayramla, Ramazan hâlâ kadını çekip dururlarken tepelerine yağın bu maşa yağmuru altında, suratları kan ve çürük içinde kaldığı halde, avlarını bırakıyorlardı.

Arnavut damarları tutmuştu ikisinin de.

Mansur son bir gayretle taşlığa kadar inip vaziyeti görünce bir iki basamak merdiveni güç sıçrayıp kendisini yukarıya atmış, o korkunç maşa darbelerinden birini de kafasına yemekten korkmuştu.

Ne kadar yabani olsalar yine can taşıyorlardı. Gittikçe hırslanan genç kız var kuvvetiyle arnavutların ellerine ellerine vurunca, heriflerin ellerinde tutacak takat kalmadı. Çoktan bayılmış olan çerkes kadını Behramla Gülmisal kalfa ikisinin arasından sürüyüp kurtardılar.

Arnavutlara gelince, gözleri görmez, kulakları işitmez bir haldeydiler. Şimdi yerde, birbirlerine sarılmış, birbirlerinin kanlı suratlarını, kulaklarını, boyunlarını dişliyor, hem köpek gibi, inek gibi bağırıyor, hem davranıp davranıp, takatten kesilmiş, iki kinli dövüş horozu gibi birbirlerini kemiriyorlardı.

Onlar böyle yuvarlana dursun, kalfa yukarıya çıkartıldı. Yatağına yatırıldı. Gülmisal kalfa, Civelek ve Şermin, onu kendisine getirmek için gece yarısına kadar uğraştılar.

O gece kimse yemek yemedi. Sabaha kadar arnavutların homurtuları kesilmedi. Kalfa, ertesi gün hastaydı. Şermin de pek sinirliydi. O kadar asabiyete rağmen bayılmadığına şükrediyordu.

İlk işi, Civeleğin itirazına rağmen yukarıya çıkmak oldu. Mansur kütüphane odasındaydı. Genç kız bu adamdan şimdi hiç korkmuyordu. Ona doğru ilerledi ve haykırdı :

— Mansur Bey, bir sükunet yuvası, eski bir aile ocağı olan bu yalaya soktuğunuz iki adamınızı hemen, bugün buradan defediniz.

Aç, sinirli, haris olan Mansur, gençkızı, yiyecek gibi bakıyordu. O bu hiddetli haliyle ne kadar daha güzeldi.

Kendisini topladı ve eğlenir gibi gülmüşü :

— Yalı benim yalım, adamlar benim adamım, size söz söylemek hakkını vermiyorum.

Şermin itiraz etti :

— Böyle haksız ve yersiz konuşmayın. Dün gece olanları gördünüz. Bu herifler bir ahırda bile oturmazlar. Kendinize adam istiyorsanız, azıcık akıllılarından seçiniz. Geldikleri günden beri durmadan ziyan yapan bu yabanilerin size hiçbir faydası yoktur. Onların gücünden, kuvvetinden istifade edeceğinizi zannediyorsanız, aldanırsınız. Ben ne sizden korkarım, ne de onlardan. Çünkü ben hak ve hüsnüni-

yet sahibiyim. Bugüne kadar size, Server Asaf paşanın yeğeni göziyle bakmışım. Fakat bugün sizin sadede bir ırz düşmanı olduğunuzu görüyorum. Siz de adamlarınızdan farksız bir insansınız.

Bu sözler Mansurun üzerinde pek ağır bir tesir yaptı. Gençkızın üzerine atılacak ve onu paralıyacak gibiydi. Fakat kendisini tutuyor, tahammül ediyordu. Sinsi, acı bir gülümseme ile sigarasını yaktı :

— Küçük hanım, dedi. Kapalı olduğunuz bu yalıda benim elimde bir esir olduğunuzu unutuyorsunuz. Benim emrim olmadan bu

yalıdan bir kul dışarıya çıkamaz. Bu böyle olduğu için bana karşı daha mütefrit bulunmalısınız.

Şermin asabiyetle :

— Hayır, dedi. Beni bu yalıda alakoyan bir kuvvet varsa, o da Asaf paşanın vasiyetidir. Onun arzusu üzerine burada kalıyorum. Bu yuvarım dağılmasına meydan vermiyeceğim. Siz de bunu biliniz, makul bir insan olunuz ve uzlaşmaya bakınız.

Bu, uzlaşma kelimesi Mansuru titretti. Şerminin kendisiyle evlenmek istediği düşüncesi aklına geldi.

(Arkası var)

Şermin, kamburdan hiç korkmıyarak, hemen onun odasına çıktı.

İSKELETLER DİYARI 1

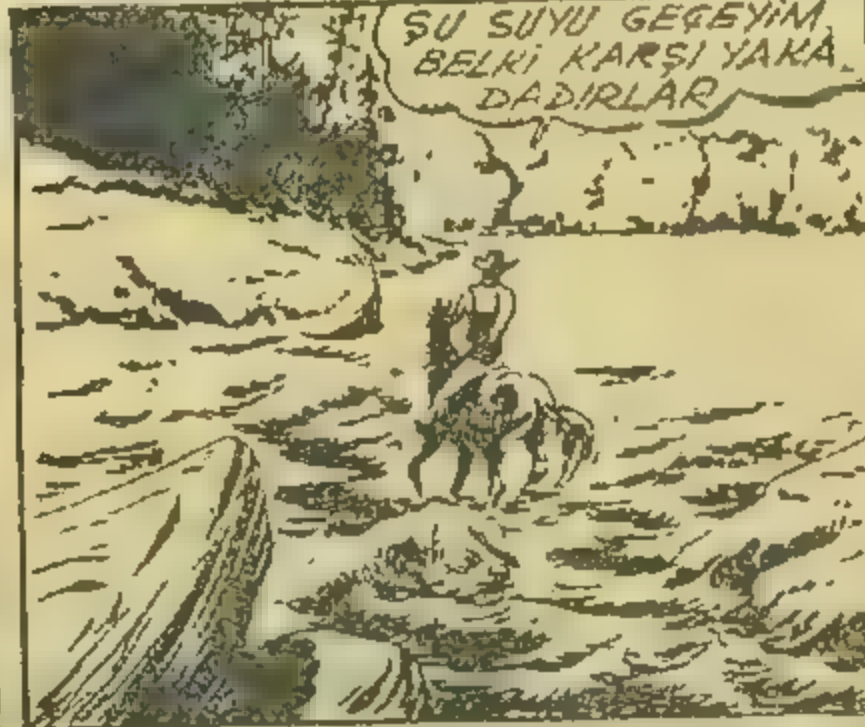
ALLAH ALLAH...
YOKLAR... HALBÜKİ
HERYERİ DOLAŞTIK.

GÜNEŞ ORTALIĞI KAVURUYORDU. KANADA
NIN TAŞLIKLI DAĞLARINI BİR SIVARI AŞIYORDU

AT TA, ATLI DA KAN TER İÇİNDEYDİ.
LER FARAT HÂLÂ KÖŞTÜRUYORDULARDI.

ŞU SUYU GEÇEYİM
BELKİ KARŞI YAKA
DADIRLAR

HAY ALLAH!

BİRDEN ATIN AYAGI KAYDI VE BACAK
LARINDAN BİRİ KIRILDI

ZAVALLI...
ACI ÇERKMİYESİN
DİYE SENİ ÖLDÜR
MELİYİM

BURADA YAPAYAL
NIZ KALDIM..
"O" NU DA BULA
MADIM

ARTIK YÜRÜYE
MİYECEĞİM TA
KATIM KESİLDİ

ÜÇ SAAT SONRA

BİRDEN GÖRTÜ SON
BİR GAYRETLE HAVAYA
BIRKAG EL ATEŞ
ETTİ

CINARDA BİR KIZIL DERİLİ TABAN
CA SESİNİ DUYDU. HİÇ DÜŞÜNMEYEN
KAYIĞINI O İSTİKAMETE SÜRDÜ

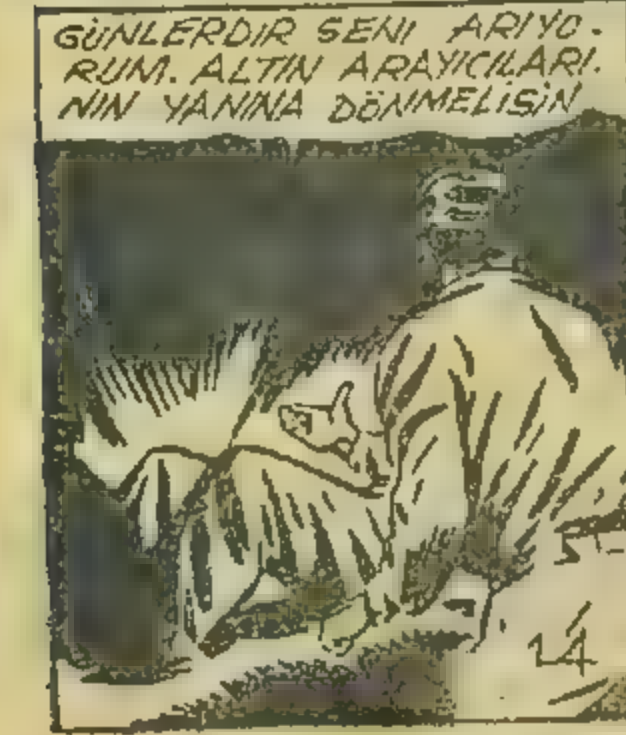
ROBER
MÖREN! ANI
YORUM!

SENİ KIZIL KARTALIN
KAMPINA GÖTÜREYİM

KAMPTA ROBER YABANCIYA EĞİLDİ

VALTER! SEN
BURADA NE ARI
YORSUN..

GÜNLERDİR SENİ ARIYO-
RUM. ALTIN ARAYICILARI
NIN YANINA DÖNMELİSİN

60 KİŞİ GİTTİ VE BİR
DAHA DÖNMEDİ. İHTİ
YAR BİGMAN ONLARI
ARAMAĞA GİTTİ

DÖNDÜ. AMA DELİRMİŞTİ. Bİ
ZİMKİLERİ GÖRDÜM, DİYE GİL
GINÇA GÜLÜYORDU

EYET ANLADIM
İSKELETLER ÜLKESİ
ROBER BU İŞİ AYDIN
LATMAK İÇİN SENİN
GİBİ BİR ADAMI LÂZİM

ARKI

Eski Hatıra

Yazan: M. YAMAN

Jipler Sudan'da, bir köy avarında durmuş, oraya kamp kurmuştu. İklimi çok vahşi olan bu bölgede ne işleri olduğunu birbirlerine soran gezginleri ihtiyar bir uğak aydınlatı:

— Bizi peşine takarak buralara kadar getiren Madam Klaris, bundan yirmi yıl önce, babası Doktor Piyer Dübua ile burada, tam bir yıl kalmıştı. Madam cenapları eski hatıralarını canlandırmak istiyorlar sanırım. O zaman ben doktorun hizmetinde idim. Başımıza gelmiyen kalmadı.

Gençler ve onlarla birlikte gelen iki nişanlı kulak keşilmişlerdi. İhtiyar uğak Conson hikâyesinin alt tarafını başka birgün söyleyeceğini vadetti.

Madam Klaris kırk beşlik, muhteris, sımarık ve dejenere bir kadındı. Üçüncü kocasından kalan milyonlar kendisine âşk satın almakta, bir takım eğlenceler tertip ederek doymak bilmiyen gönlünü avutmaktaydı. Hâlâ güzeldi. Açık mavi gözleri, sapsarı saçlarıyla hususî bir tip teşkil ediyordu. Yeniden evlenmesi tuhaftı. Paraya şımarmış, gemi aızıya almış, bütün ahlak kaidelerini çiğneyerek kendi aklınca medeniyetin ve hürriyetin sonuna erişmiş bir kadındı.

Yerliler az zamanda kamp etrafında bir kalabalık teşkil ettiler. Hemen hepsi çıplaktı. Yalnız bellerinden saçaklı birşeyler sallandırıyor, abanoz renkli bedenlerini

havanın temasına, kızgın güneşin harına terk ediyorlardı.

Ateşler yanar, yemekler hazırlanır, çadırlar kurulurken Madam Klaris toplanan yerlileri garip bir zevkle süzüyor, yanında bulunan Ceymis'e:

— Sırım gibi herifler, diyordu. Buraya kadar gelmişken bir masajcı seçmek isterim Ceymis. Bu fikrin ne dersin?

— Nasıl emrederseniz öyle yaparız madam.

Ceymis yerlilerin, difinden biraz anlıyordu. Daha o akşam aranan insan bulundu. Bu diğerlerinden biraz daha açık renkli, fakat müşkül vücutlu, yüzünün hatları Avrupa'lıların yüz hatlarına çok yakın bir adamdı.

Dejenere kadın onu bir çeşit hırsla süzdükten sonra hizmetine aldı. Delikanlı da Ceymis'in kendisine öğrettiği şekilde Klaris'e hizmete başladı.

Kampta herkes kendi havasındaydı. Klaris masajlanıyor, gençler tetkiklerde bulunuyor, iki nişanlı vahşi manzaralar arasında resim çekiyor, bol bol seviyorlardı.

Fakat sıtmalık bir bölgede oldukları için uzun zaman orada kalamazlardı. Yol hazırlığı başladığı sırada da ihtiyar bir yerli kadın kampa geldi.

Bu zavalı yıllarca Bingazide çalıştıktan sonra vatanına dönmüş Fransız dilini konuşan, medeniyetin ne olduğunu bilen bir kadındı. Medeniyeti tattıktan sonra vahşi vatanında yaşamak kendisine ağır

geliyordu. Onlarla birlikte gitmek istiyordu.

Klaris'in çadırından, alnı boncuk boncuk terlemiş olan Sam çıktıktan sonra o girdi. Ceymis, çıplak bir halde yatan, masaj yorgunluğu ile uyuklayan Klaris'e işi anlatınca Klaris şu cevabı verdi:

— Kendisini Bingazi'ye kadar götürebiliriz. Biraz da para veriniz. Bir yere kaplanıncaya kadar bu para ile geçiniz.

İhtiyar Sudanlı çok memnundu.

Sam'in de birlikte götürüleceğini anlayınca şu hikâyeyi anlattı:

— "Bundan yirmi yıl önce bir doktorla kızı ve uşağı buraya sıtma tetkiki için gelmişlerdi. Mavi gözlü, altın renginde sarı saçlı olan bu güzel kız kabile reisinin oğlu kaçırdı. Doktor kızını aylarca aradı. Nihayet ormanlık içinde ele geçirdi. Fakat kız hayatından memnun görünüyordu. Aynı zamanda bir çocuk sahibi de olmuştu. İşte bu yüzden doktor Piyer kızının çocuğunun doğurması için bir zaman daha kaldı. Nihayet çocuk doğdu. Ve annesi yola çıkacak kadar iyileşince çocuğunu yerli kadınlara bırakarak çekilip gittiler."

Klaris hikâyeye ile alakadar oldu. Tenbel tenbel başını çevirdi:

— Kızı kaçıran o adam ne oldu? diye sordu.

— Sıtmadan öldü Madam. Klaris birden portatif şezlon-

gun üzerinde ürperip davrandı, oturdu. Çıplak vücuduna yabancı bir gözle baktı. Yüzü kızardı.

— Ya o çocuk? Sakın biraz önce buradan çıkan Sam olmasın.

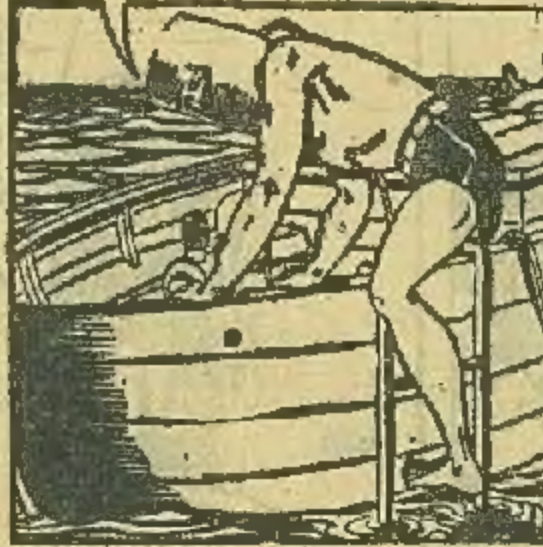
Klaris büyük bir korku içindeydi Kadın:

— Hayır madam, dedi. O çok küçük yaşta ölmüştü.

MANDRAKE SİHİRBAZLAR KRALI

GİTMEM LÂZİM. İNŞALLAH BİRİSİ HAVA TULUNBASINI ÇEVİRMEZ. HAYDİ BAKALIM..

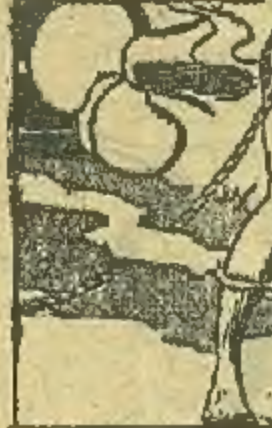

ESKİ BİR ENKAZ..İÇİNDE KİMSE VAR MI? BÜNE?

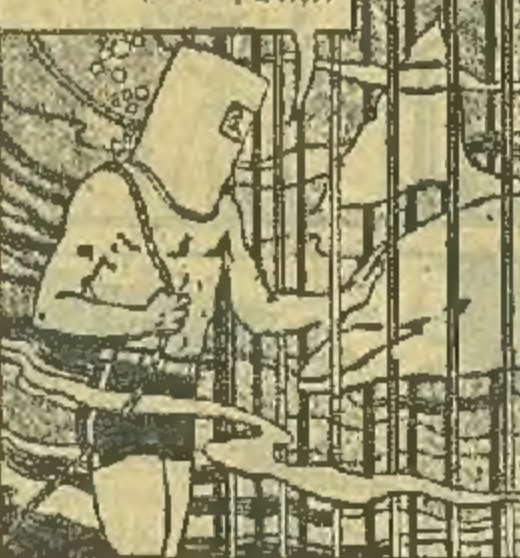

MANDRAKE GEMİ ENKAZININ ÜSTÜNDEKİ SİVİLER DEN ŞÜPHELENDİ BU SİRADA

VAY CANINA.. YUNUS DOLU BİR KAFES! MERMANNIN BİNDİĞİ ÇANAVAR BU OLACAK..

AMMAN YARABBI! KÖPEK KADAR EHLİ YUNUS BALIKLARI NE TUHAF?

BU ENKAZIN İÇİNE NASIL GİRMELİ? MERRA BURADA MI YAŞIYOR? NEDEN?

BİRİ DAHA GELİYOR. GANA BU İNSANLARI BURAYA GETİRME DEMİŞTİM. BU MANDRAKE

İŞİMİ BİTİRDİM SANIYORDUM. BU SEFER ARTIK TEMİZLERİM

NARDAYI ELDE ETMEK İÇİN MANDRAKEYİ ÖLDÜRMEK İSTİYORSUN. BUNU YAPAMAZSIN

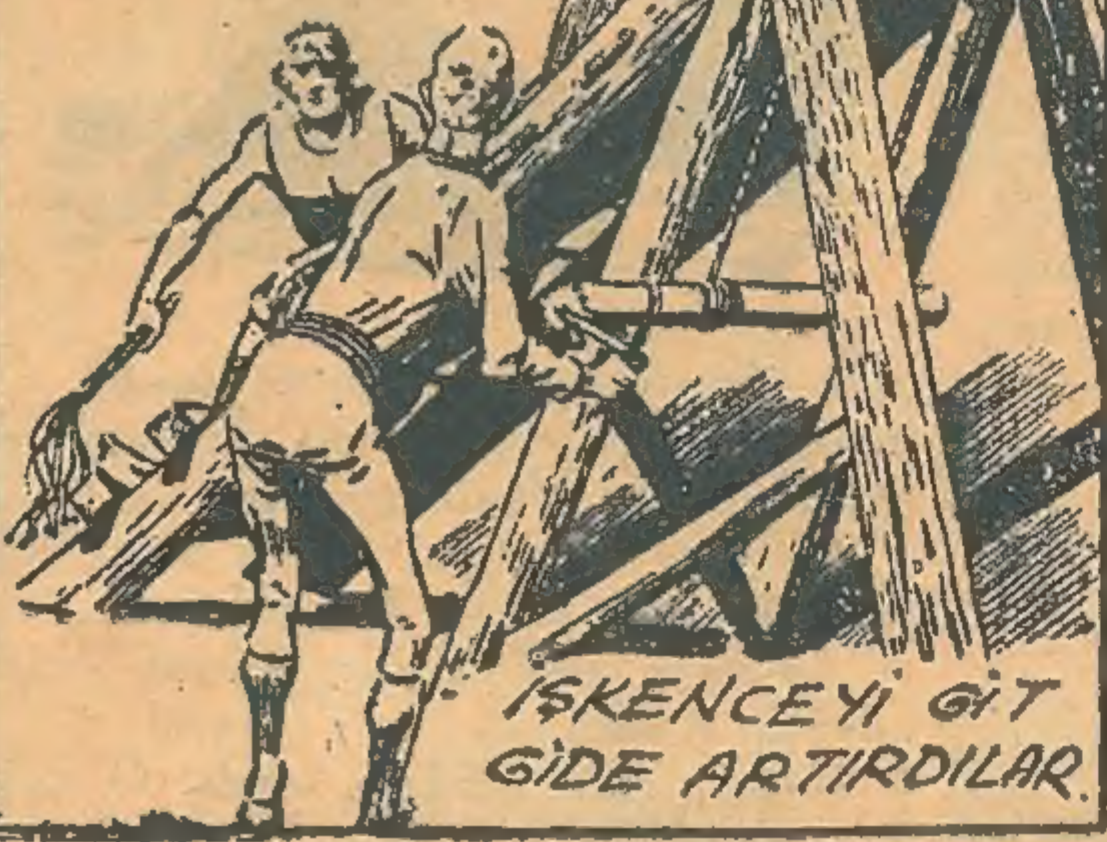
YAPAMAZ MIYIM? HAVA BÖRÜLARI. Nİ KESE RİMİ OLUR BİTER

KORSANLAR KRALI

no:14

İŞKENCE MAKİNESİNİ
İŞLETMEĞE BAŞLADILAR
KOLU, BACAĞI GERİLDİ

KORSANLAR
KRALI BİR İKİ
AH VE UFLA BÜ-
TÜN BU İŞKENCE-
LERE GÖĞÜS
GERİYORDU.

KORSANLAR
KRALINI
GÖZDÜLER

EPEY DAYANIK.
LİSİN DELİKANLI!
HOŞUMA GİTTİN..
BU OYUN HERHALDE
SENİN DE HOŞUNA
GİTMEŞTİR. YARIN
TERRARLARIZ..
GÖTÜRÜN..

KORSAN-
LAR KRALI.
NI İŞKEN-
CE MAKİ-
NESİNDEN
GÖZDÜLER
BİR MÜD.
DET YERDE
KENDİNİ
BİLEMEYEN
YATTI.
SONRA
ONU ARKA-
DAŞLARININ
YANINA ATTILAR.

FAKAT HERŞEY-
DEN EWEL BURA
DAN KAĞMANIN
YOLUNU BULMA-
LIYIZ.

BİR FİKRİM VAR

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

Dallas yine omuzlarını kaldırdı:
— Ellimden ne gelir?
— Demek bizimle el birliği et-
mek istemiyorsunuz?
Dallas kat'iyetle başını salladı:
— Tekrar ederim ki, maalesef
bu, işime gelmez!
Brever yavaşça purosunun külü-
nünü yere düşürdü:
— Pekâlâ, dedi. Fakat size bir
nasihatim var. Bu iş ister bir, ister-
se beş sene sürsün; biz Feyni bula-
cak ve Grundu da enseliyeceğiz. A-
ma eğer görüldüğünüz kadar zeki
bir adamsanız bana inanın ve he-
men şimdiden itibaren bu işin peş-
ni bırakın. Bu nasihatim aynı za-
manda binbaşıya ve sizin Fransız
arkadaşa da şamildir. Favorili mo-
ruklarla mücadeleye kalkışan kim-
seler, çok kere bu mücadeleden za-
rarla çıkarlar.

Dallas alaylı bir tavırla sordu:
— Ve buradan dosdoğru nereye
gitmemizi istersiniz?

Brever, sesini hiç yükseltmeden:
— Cehennem dibine kadar yo-
lunuz var! dedi.

İngiliz hemen ayağa fırlıyarak
şapkasını kaptı:

— Öyleyse tiyatrodan dedikleri gi-
bi biz sahneyi terk ediyoruz!

Sonra da muhatabının omuzuna
dostça vurarak ilâve etti:

— Teşekkür ederim dostum. Mü-
saadenizle söyleyeyim ki, gayet â-
kilâne hareket ediyorsunuz. Gel gi-
delim binbaşı!

Hartigan, eliyle gizli teşkilât me-
murlarını selâmladı ve iki ahbab bir-
likte çıktılar.

Vilson birden ileriye atıldı. Hid-
detle arkadaşına çıkışarak:

— Sen delirdin mi? diye söylendi.

Brever gülümseyerek arkadaşının
sözünü kesti:

— Elindeydik azizim. Dur ama
onunla hesabımı henüz bitirmiş de-
ğilim. Proys ve adamlarından biri-
ne emir ver. Bizden alacakları yeni
emre kadar ikisinin de peşini bırak-
masınlar ve yaptıkları herşeyi bize
haber versinler. Çabuk ol da kaçır-
mıyalım mübarekleri be kardeşim!.

Yeni Bir Kayıp

Koridorda sivil iki adam, bir is-
kemlenin üstüne koydukları fenerin
ışığında masaya dayanmış, alçak
sesle konuşuyorlardı. Dallasla bin-
başı, yoldan geçmek istedikleri za-
man, bu iki adamdan bıyıklı ve sert
adalı birisi:

— Nayn, Nayn!
Diye bağırarak iki arkadaşının
yolunu kesti.

Dallas, Almanca derdini anlat-
maya yeltendiyse de adam, korido-
run öbür ucunda Proys görününce-
ye ve bir mahkeme mübaşiri edasıyla:

— Bırakın geçsinler!
Diye bağırınca kadar yerinden
kımıldanmadı.

Dallas, hızlı hızlı taraçanın mer-
divenlerinden inerken:

— Yakayı iyi kurtardık.. dedi.
Hakikaten şansımız varmış.. Yoksa
bu Brever korkutuyor beni..
Binbaşı:

(Arkası var)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ veya işlerini fiilen idare
eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

GİZLİ VAZİFE!..

44 ÇOK HASTA O-
LANLARI ÖLDÜ-
RECEĞİMİZİ SÖYLE-
MİŞLER DE ONUN
İÇİN YALAN SÖYLÜYOR-
LAR

HAY ALLAH..
GÖLDÜRÜYOR-
SUN BENİ..
BUNU İTİRAF
ETTİRSENE-

BU İŞİ SEN DAHA İYİ BE-
CERİRSİN.. AL İŞKENCE
ODASININ ANAHTARINI. BEN
SENİN İŞİNE DEVAM EDE-
RİM. İYİ BAŞIRT TA BURADA
KİLER DUYUP
EĞLEN-
SİNLER.

AN BU VAKİT KARŞISINDA KENDİNİ
TUTAMADI GARDİYANLARIN ÜZERİNE
ATILDI.

OF!.. YETER ARTIK!.. ELİNİZDEN NE
GELİRSE ARDINIZA KOYMAYIN.. NE-
DİR BU ÇEKTİĞİMİZ YAHU.. DEFO-
LUN GİDİN BURADAN..

AN KATENİN ÜZERİNE ATILDI. SAĞLARIN
DAN TUTUP YERE SAVIRDI. ESİR KADIN-
LAR İLKÖNCE AN'IN BU HAREKETİNDEN
ÜRKTÜLER, SONRA ONA YARDIMA KOŞTULAR.

KADINLARIN HEPSİ KATE'YE
SALDIRDILAR. AN TAM BU
SIRADA KOLAYINI BULUP
KATE'NİN CEBİNDEN A.
NAHTARI ALDI.

MİŞELİN KATE'YE YARDIM
EDECEKMIŞ GİBİ ATILDI. AN
ANAHTARI MİŞELİNE VERDİ.
CESARET KATE.. BEN
YARDIM ARAMAGA GİDİ-
YORUM

MİŞELİN BARAKADAN DI-
ŞARI FİRLADI. ALEN ZATEN
NÖBET BEKLİYORDU.

ALEN ZATEN BU HABERİ
BEKLİYORDU. HEMEN KOŞTU.
MAKİNELİ TÜFEĞİ HAVAYA BO-
ŞALTMAGA BAŞLADI. KADIN-
LAR KATE'Yİ BIRAKTILAR.

KAMP KADINLAR BA-
RAKASI İLE UĞRAŞIR
KEN MİŞELİN ROZİ-
NİN KAPATILDIĞI
HÖCREYE KOŞTU.

BEN Sİ-
ZİN DOS-
TUNUZUM.
GEL..

BENİ TUZA-
BA DÜŞÜR-
MÜYORSUN YA
SANA İNANI-
YORUM

FRANZ.. ÇABUK YARDIMA
GEL.. KATE'Yİ PARÇALIYOR-
LAR.. MAKİNELİ TÜFEĞİNİ

POL SİHHAT-
TE VE EMİN
BİR YERDE
SENİ İSTİ-
YOR.

BENİ TAV-
LAMAK İS-
TİYORSUN
ALLAH AYA-
ĞINA DOLAŞ-
TIRSIN.

HAYDİ ŞÜRHEYİ BIRAK
TAHTAPERDEYİ AŞ..
ORMANDAN ÇIKINCAYA
KADAR KOŞ.. SAĞDA
BİR BARAKA BUDA.
ÇAKSIN. POL ORADA
SAKLI.. ATLA.

ALLAH
RAZİ OL-
SUN..
AMA KEN
DİNİZİ TEH-
LİKEYE A-
TIYORSU-
NUZ

SEN BANA
ALDIRMA..
KENDİNİ
ÖĞLÜNÜ DÜ-
ŞÜN.. GİT-
LENEREK
KAÇ..

MİŞELİN, TEKRAR KADINLAR
KAMARASINA DÖNERKEN
VOLF'A RASTLADI.

NE OLU-
YOR
FRIDA?

SİZİ ARİYOR-
DUM. KADIN-
LAR İSYAN
ETTİLER

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

TESEKKÜR EDERİM. İSTE BİNDİM
VE KURTULDUM. HAREKET
EDEBİLİRMİYİZ?

TABI.. AMA SİZİNE
REYE GÖTÜRECEĞİNİ
DAHA SÖYLEMEDİNİZ.

ŞEHİRDE HERHANKİ BİR YERE
İŞ, BU CİVARDAN UZAKLAŞMAKTIR.

PEKALÂ. YALNIZ HAY-
DUTLAR TARAFINDAN
TAKİP EDİLİP EDİLME-
DİĞİNİZİ ÖĞRENE-
BİLİR MİYİM?

MİRMAĞÜ-
LEREK...

HAYIR, SADECE BA-
BAM TARAFINDAN..

HERHALDE O, BİR
DELİKANLI İLE
OLAN RANDEVUNU
ZA İZİN VERME-
MİŞTİR..

TAMAMIYLA AKSİ
O, RANDEVUNUN OL-
DUGUNU ZANNEDI-
YOR. HALBUKİ....

O HALDE BU GARİP
FIRARIN SEBEBİNİ
SORABİLİR MİYİM?

BUNU SOR-
MASANIZ ÇOK MEM-
NUN OLURUM. SİZ BE-
Nİ BİR SİNEMANIN
ÖNÜNDE BIRAKIN
KAFİ...

ADIM TOM REDİ
ELEKTRONLARA
AIT BİR KONFERAN-
S VERMEYE GİDİ-
YORDUM...

...FAKAT SİMDİ FLOVERS DE
BİR MASA AYIRTIP DANS
ETMEĞİ TERCİH EDİYÖ-
RUM.

BU FENA FIKIR DEĞİL.
BENİM ADIM DA MİRMA.
İLK DEFA BİR ERKEKLE
YALNIZ BULUN-
DUGHU SÖY-
LESEM HER-
HALDE BANA?
GÜLMESİNİZ.

HAYIR,
ÇÜNKÜ O
TALİHLİ BENİM.

BU ESNADA GERİ
SANKİ HİÇ TANIMA-
DIĞI BİR KADINLA
BERABERMİŞ GİBİ
ŞAŞIRMISTIR.

NEREYE
GİTMEK
İSTİYORSUN
İRİDE?

BİLMEM BU
HUSUSTA
BİR FIKIRIN
YOK.

ARKASI VAR